

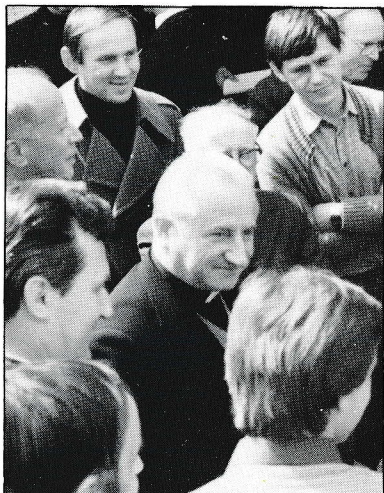
SALEZIJANSKI VESTNIK

ST

2 * 1982

PLINIK

Vrhovni predstojnik E. Viganò
na obisku v Sloveniji – med
sobrati na Rakovniku

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 55 (1982) št. 2. – 24. 5. 1982

Izdaja
Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Ureja in odgovarja dr. Stanis Kahne (stk)
s sodelavci

Tiska: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

- 2 Marija Pomočnica – ubog otrok sem, ki gleda Marijo
- 3 Evharištija in pobožnost do Marije Pomočnice
- 4 „Da bi imeli življenje“ – Župnija Cerknica doživlja Svetega Duha
- 6 Opogumi svoje brate – Slovenske salezijance obiskal vrhovni predstojnik družbe:
- 6 Pristrčen sprejem
- 7 Za krščanski polet
- 7 K rasti za – vstajenje
- 8 Utrjevati zavezo z Bogom
- 9 Nosilci Kristusove milosti
- 9 Najpomembnejše je – biti pravi kristjan!
- 9 Izgubljeni preroki novih dni
- 10 Za moč edinosti in poklicne zvestobe
- 11 Iz popotnega dnevnika
- 14 25 let v Celovcu: slovenski salezijanci vzgojitelji v Mohorjevem domu
- 15 Vzgjajamo kakor don Bosko: gojitev medčloveških odnosov
- 16 Misijonski svet: Na rdečih ozarrah
- 18 Don Boskove prostovoljke
- 18 Don Bosko in Marija Pomočnica: pobožne vaje v religioznem ozračju
- 19 Iz družine molilcev za poklice
- 19 Naši rajni
- 20 Ali ga poznat e?

MARIJA POMOČNICA

Ubog otrok sem, ki gleda Marijo

Pesnitev Paula Claudela

Ubog otrok, ki ve, da nanj niso ponosni
in ki ga nimajo ravno radi:

Ko se po naključju kdo ozre nanj
z bolj prijaznim pogledom,
ves zardi
in se pogumno nasmehne,
da se ne bi zjokal od radosti.

Tako je: na tem zlobnem svetu
sirote in revčki,
ki nimajo denarja,
ki nimajo zvez in poznanj,
ki niso brihtni –
kakor nimajo ničesar
tudi nimajo prijateljev.

Ubogi so malo odprti,
toda ni nemogoče pridobiti si njih srca.
Zadosti je, če se zanje zanimaš
in jim privoščiš nekaj ugleda.

Sprejmi moj pogled, ubožec,
sprejmi mojo roko,
vendar, ne zaupaj mi.
Kaj hitro bom kakor drugi
in bom pozabil nate.

Ni zvestega prijatelja za reveža,
če ne najde še večjega reveža kot je sam.
Zato, pridi, moja potrta sestra,
in poglej Marijo.

Uboga žena, mož pije,
otroci pa so takšni revčki.
Ko ni več pare pri hiši
in si zaželiš smrti,
ko ti manjka vsega
in je vse ena sama nesreča:

Pojdi v cerkev, umolkni
in poglej Mater božjo!
Naj bo še taka krivica
naj bo še taka revščina.

Kadar otroci trpijo
je še večja nesreča biti Mati.
Poglej jo tam gori,
brez solza,
kakor brez upanja.

Kot revež, ki je našel
še revnejšega
in se oba molče gledata!

EVHARISTIJA IN POBOŽNOST DO MARIJE POMOČNICE

1. Marijanska pobožnost in Evharištija v cerkvenem nauku

Cerkev znova in znova slovesno izpoveduje, da je Evharistija studenec in višek vsega bogoslužja, celotnega krščanskega življenja in vsakega oznanjevanja. Zato tudi vsi izrazi krščanskega življenja, najrazličnejše oblike pobožnosti in vernosti, tudi pobožnost do Jezusove matere Device Marije, črpajo moč za svojo duhovnost in dosegaajo svoj višek v presvetem evharističnem zakramentu.

Še posebej jasno povezuje drugi vatikanski zbor Evharistijo s češčenjem božje matere Marije v dokumentu o ekumenizmu, ko omenja marijansko pobožnost vzhodnih kristjanov v tesni povezavi z obhajanjem evharistične daritve. Verniki namreč prav „v obhajanju evharistije dobijo pristop do Boga Očeta po Sinu, učlovečeni Besedi . . . in tako postanejo deležni božje narave.“ Skrivnost učlovečenega božjega Sina pa je kar najgloblje povezana z Jezusovo materjo Marijo, ki jo zato vzhodni kristjani v liturgičnem bogočastju upravičeno na posebno slovesen način proslavljajo, saj je le v zvezi z njo „Kristus priznan za resničnega božjega Sina in Sina človekovega“ (prim. E 15).

Notranja povezava med skrivnostjo učlovečenja božjega Sina po Mariji in obhajanjem Evharistije je torej globoko in bistveno nerazdeljiva. Tudi zato je prav, da se Cerkev v srcu mašne evharistične molitve spominja „najprej častitljive vedno Device Marije, matere Boga in Gospoda našega Jezusa Kristusa“ (1. mašna evharistična molitev). Vendar „edinstveno dostojanstvo božje Matere“ in vse „naloge in prednosti blažene Device“ so vedno naravnane na „Kristusa, ki je vir vse resnice, svetosti in pobožnosti“ (C 67).

2. Evharistija in pobožnost do Marije Pomočnice v nauku in praksi sv. Janeza Boska

V izročilu salezijanske duhovnosti sta češčenje Evharistije in Marije pri izvirih, v nauku in pastoralni praksi sv. Janeza Boska namreč, neločljivo med seboj povezani sestavni prvini kristjanove rasti. Gre za dva neločljiva „stebra“ don Boskovega vzgojnega preventivnega sistema. „Po Mariji k Jezusu“ je bilo vodilo velikega krščanskega vzgojitelja Janeza Boska in je vodilo njegovih duhovnih sinov tudi danes. „Skoraj nemogoče nam je priti k Jezusu, če tega ne storimo po Mariji,“ je rad ponavljal ustanovitelj salezijanske družbe.

Poglejmo na konkretnem primeru, kako je sv. Janez Bosko pripravljaj mladino na prejemanje svetega obhajila in kako je evharistični zakrament postavil v središče devetdnevne pobožnosti v čast Mariji Pomočnici.

a) Marijini prazniki in obhajilo v don Boskovi vzgoji

Skoraj ni bilo Marijinega praznika, ki ga don Bosko ne bi vzgojnopastoralno izrabil tudi zato, da je svoje

gojence – mlade kristjane – pripravil na dobro prejemanje svete Evharistije. Bil je globoko prepričan v veri, da smo kristjani v polnejši obliki deležni milosti evharistične skrivnosti „po zakramentalnem obhajilu, prejetem s pravimi razpoloženji“ (Navodilo o češčenju evharistične skrivnosti, 3c – 1967). Naj navedem za primer le sklepne besede večernega govora, ki ga je don Bosko imel na vigilijo praznika Tolažnice žalostnih v letu 1864. Takole je spodbujal svoje fante: „Prosimo Marijo milosti, da boste prejeli obhajilo pogosto, a vedno dobro in s čistim srcem.“ In kakor da bi se bal, da bi ga mladi dovolj ne razumeli, je nadaljeval z razlago: „Ne pravim, da morate jutri vsi prejeti obhajilo, ne, ampak, da se pripravite, da boste obhajilo vedno dobro prejeli.“ Don Bosko je tedaj že iz vzgojne izkušnje dobro vedel, da se posebno mladi potrebujejo zelo nazornih predstav o božji skrivnosti, zato je takole povezal resnično pobožnost do Marije z dobro pripravljenim sv. obhajilom: „Da boste obhajilo zares dobro prejeli, si predstavljajte, da vam ga ne daje duhovnik, ampak Marija sama. Nihče si ne bo upal zadati udarca srcu Jezusovemu v Marijinem naročju.“ Sadovi dobrih in svetniških fantov v don Boskovih vzgojnih ustanovah so pokazali, da je bila povezava evharističnega Jezusa z njegovo Materjo pastoralno učinkovita.

b) Evharistija, središče devetdnevne pobožnosti v čast Mariji Pomočnici

Značilno evharistična je devetdnevna v čast Mariji Pomočnici, ki jo je sestavil don Bosko in jo toplo priporočal vsem, ki so se zatekali po pomoč k Mariji. Kdor želi doseči milost od Boga po Mariji, naj vsak dan med devetdnevno moli trikrat očenaš, zdravamarijo in slavaočetu in čast najsvetejšemu zakramentu in doda vzklik „Hvaljeno in češčeno naj vedno bo presveto Rešnje telo“. V času devetdnevne naj tudi prejme zakramenta sv. spovedi in sv. obhajila. Don Bosko je bil trdno prepričan, da Marija v svojih posebnih prednostih in nalogah posreduje le v tesni povezavi s svojim Sinom, ki je „vir vse resnice, svetosti in pobožnosti“ (C 67), in je to svoje prepričanje prav v zvezi z devetdnevno v čast Mariji Pomočnici leta 1866 v nekem svojem zapisu takole izrazil: „Naša prošnja naj temelji popolnoma na zakramentalnem Jezusu, viru milosti, dobrote in blagoslova. Opira naj se na Marijino moč, ki jo hoče Bog v teh časih na zemlji proslaviti.“ Vedno je temelj, središče in cilj vsake prave pobožnosti do Marije njen Sin Jezus Kristus, ki se nam daje v hrano v zakramentu Evharistije.

3. Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku in zakrament Evharistije

Verniki, ki obiskujejo Marijina svetišča, navadno pravilno dojemajo čutenje Cerkve o Evharistiji in njeni povezavi z marijansko pobožnostjo. K Mariji romajo, da pri njej najdejo Jezusa, zato je tudi med glavnimi nameni njihovega romanja dobro opravljena spoved in dobro prejeta sveto obhajilo. Tako je v vseh romarskih

Marijinih svetiščih po svetu. Koliko notranjih čudežev, zdaleč važnejših od vidnih in zunanjih, stori Bog po Marijini priprošnji v teh svetiščih! Kolikerim Marija pomaga najti „Pot, Resnico in Življenje“! Prav gotovo je bila ta prvenstvena naloga, in bo tudi v prihodnosti, ki jo je izvrševala Marija Pomočnica tudi v njej posvečenem svetišču v Ljubljani na Rakovniku. Zanimivost in obenem simbolična pomenljivost je za Rakovnik tudi to, da je ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič, v navzočnosti prvega don Boskovega naslednika blaženega Mihaela Rua, blagoslovil

temeljni kamen cerkve Marija Pomočnica prav na praznik sv. Rešnjega Telesa, 2. junija 1904. Tako sta vse od začetka in v temeljih, simbolično in dejansko, Evharistija in Marija v prvi salezijanski cerkvi Marije Pomočnice v Sloveniji skupna in neločljiva opora za krščansko življenje vsem, ki jo potrebujejo in si jo želijo. Dejansko jo potrebujemo vsi, zato naj nam Marija Pomočnica izrosi milost pri Bogu, da jo bomo tudi želeli, hoteli in sprejemali.

*Rudi Borštnik
inspektor*

»DA BI IMELI ŽIVLJENJE«

Župnija Cerknica doživlja Svetega Duha

Letos poteka 35 let odkar so prišli salezijanci „za stalno“ v Cerknico in prevzeli odgovornost za duhovno poglobljanje vernikov v tej župniji.

V tem času so se zvrstili tile župnijski upravitelji: Franc Horvat (1947–1955), Jakob Turšič (1955–1959), potem dr. Janez Jenko, ki je dal zelo močan pečat duhovnemu življenju vernikov, za njim se je trudil Jože Pungerčar (1967–1978), zdaj pa z vso zavzetostjo vodi župnijo Jože Vidic.

Medtem se je marsikaj spremenilo v življenju Cerknice, v miselnosti ljudi in tudi vernikov, zlasti pa mladine, v dojemanju sveta in smisla življenja. Vzporedno z radikalnim spreminjanjem miselnosti je postalo tudi vodenje vernikov in še posebno mladine vedno bolj zahtevno in odgovorno. Predstaviti vero v Boga, v Kristusa in vlogo Cerkev pri predajanju evangeljskega oznanila današnjemu človeku, posebno mlademu, je izredna vzgojna umetnost. Zahteva od dušnega pastirja ne samo sodobnega znanja, temveč pretanjenega čuta za človeka in nesebične predanosti poslanstvu, ki ga ožarja globoka vera.

Pogled nazaj

Prva cerkev na Notranjskem je bila prav v Cerknici, ki je dobila najbrž ime po njej. Postaviti jo je dal leta 1040 tedanji oglejski patriarh Popon, ki je imel cerkveno oblast nad večino slovenskih krajev. To cerkev so leta 1472 požgali Turki, na pogorišču so potem naši predniki sezidali sedanjo cerkev in jo obdali z obzidjem in stolpi –

pravi tabor. Turki so Cerknico napadli še večkrat. Leta 1560 jim je uspelo vdreti v cerkev, potem ko so pobili moške, in odpeljali v sužnost ženske in otroke.

V Cerknici je bila župnija ustanovljena že leta 1247. Ima osem podružnic s cerkvami, ki so vse dobro vzdrževane. Marsikaj so župnijski upravitelji v letih po zadnji vojni uredili in obnovili: cerkev, župnišče, nove učilnice, avtomatično zvonjenje, ogrevanje, itd.

Cerkev je posvečena Marijinemu rojstvu, zato obhaja žegnanje 8. septembra. V vernikih je pobožnost do Matere božje še vedno

živa. Salezijanci, ki župnijo vodijo, pa to pobožnost po svojem poklicu še pospešujejo. Zavedajo se, da je Jezus sam dal svojo mater za duhovno mater tudi vsem ljudem. Po njej prihaja njegovo odrešilno delo.

Kaj je birma danes?

Vemo, kakšna je bila birma včeraj: slavje v cerkvi, pred cerkvijo štanti, škof s svojo „Miklavževvo“ kapo je povzdignil znamenitost praznika, birmanci so čakali na „klofutico“ po licu, mislili pa na

Nadškof Alojzij Suštar s somašniki prihaja k oltarju za birmansko slavje

botrovo uro, starši in botri in sorodstvo pa na slovesno gostijo . . .

Vse to je bilo lepo. Kaj pa Sveti Duh? O, tudi Sveti Duh je bil tu; saj „veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš . . .“ (Jn 3, 8). Otroci so se naučili na pamet vse o Svetem Duhu in o birmi. In vendar . . .

Tudi danes je birma kot včeraj: slavje v cerkvi s škofom v lepem ornatu in z „Miklavževo“ kapo na glavi in lepo palico v roki. Tudi danes še stojijo štanti, tudi danes birmanci še mislijo na botrova darila in doma bo vsa družina slavila . . .

Toda danes stoji za vso to lepo fasado resnično pričakovanje daru Svetega Duha po duhovni pripravi, uglašeni na geslo: „Da bi imeli življenje.“

Tako je bilo v Cerknici 23. marca. Prišel je ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar in med evharističnim slavljem podelil zakrament potrditve daru Svetega Duha 90 birmancev. Med njimi je bilo 19 birmancev iz župnije Grahovo, ki je s cerkniško župnijo trdno povezana. Za pričo je bil tudi salezijanski inspektor Rudi Borštnik, ki je somaševal s škofom, in vsi pastoralni delavci skupaj z nabitno polno cerkvijo božjega ljudstva.

Birme, ki se obhajajo v Cerknici vsako drugo leto, pa danes niso več samo zunanje slavje, po katerem se ponavadi mladi poslovijo na najlepši način od cerkve in Cerkve.

Danes je birma sklepna slovesnost dolgega in globokega vzgojnega verskega dela pastoralnih delavcev z mladimi in z njihovimi starši. To so leta vzgojnega verskega dela od predšolske dobe do šestega, sedmega razreda osnovne šole. Zadnja priprava na birmo se je pričela že v adventu in se nadaljevala v postu. Za koga? Za starše birmancev. Vodil jo je jezuit Lojze Markelj. Šlo je za poglobitev vere, brez katere ni mogoča verska vzgoja otrok v družini, ni mogoče duhovno doživetje birmancev in staršev božjega Duha. „Veliko staršev je vzelo to poglobitev zelo resno, tako, da je dan birme na tiho nedeljo bil dan veselja in notranjega miru in sreče. Veliko očetov se je spet približalo Kristusu v obhajilu,“ je izjavil župnik Jože Vidic.

Po birmi so birmanci zapisali vsak s svojimi besedami tole ugotovitev: „To je bil zame najlepši dan v življenju – praznik! Vsa družina

Nadškof Alojzij Šuštar z inspektorjem Rudijem Borštnikom (na levi) med birmansko mašo

Nadškof Alojzij Šuštar v pogovoru z mladimi v cerkniški cerkvi

je praznovala. – Dom smo zaprli in odšli v cerkev, potem pa na kosilo drugam . . . – Bil sem prevzet doma in v cerkvi.“

Ni še vse. Priprava na birmo je zaobjela vso mladino ne samo birmance. Skupaj z mladino vse dekanije se je duhovnih vaj v Stični udeležilo tudi 30 mladih iz cerkniške pošolske skupine, in še: neposredno pred birmo je vsa cerkniška pošolska mladina (60 članov) skupaj s pošolsko mladino dekanije Cerknica imela peturno duhovno obnovo v Cerknici. Vseh udeležencev je bilo 220. Za sklep duhovne obnove je pošolska veroučna skupina z Rakovnika predstavila igro „Iskanje in tveganje“.

Bilo je tudi izpraševanje birmancev, kakor je že v izročilu. Toda tudi to čisto z drugačnim pristo-

pom. Vodil je izpraševanje ravnatelj bogoslovnega semenišča v Ljubljani Vinko Vegelj. To ni bilo samo preverjanje znanja, temveč predvsem zavesti o vrednotah krščanstva.

Nič čudnega, da je bilo birmovanje resnično doživeto slavje. Vsakdo je imel v zavesti, kakšno vlogo ima nadškof s svojo mitro in palico, da je delivec daru Svetega Duha, ki ga je obljubil Jezus pri zadnji večerji, prvi sveti maši. Potem je razumljivo, zakaj vse to lepo petje mešanega zbora na koru, mladinskega zbora ob spremljavi domačega ansambla. Vsa cerkev je pela in izražala povezanost vsega božjega ljudstva med seboj in z Bogom.

Po podatkih Jožeta Vidica
– stk

OPOGUMI SVOJE BRATE

Slovenske salezijance obiskal vrhovni predstojnik družbe

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe Egidij Viganò, sedmi naslednik sv. Janeza Boska, je prispel v Slovenijo 23. aprila zvečer. Najprej je obiskal salezijansko skupnost v Želimljem, kjer so mu dijaki naše srednje verske šole pripravili dovršen kulturni program. Naslednji dan, v soboto 24. aprila, se je srečal z novinci, inšpektorialnim svetom ter provinciali redovnih družb, ki delujejo v Sloveniji. Popoldan je obiskal rakovniško salezijansko skupnost, imel posebno srečanje z bogoslovci, vsej skupnosti pa je govoril po večernih molitvah.

V nedeljo je najprej nagovoril želimeljsko župnijsko občestvo, potem rakovniško po „osmi“ maši, na Gornjem trgu se je eno uro zadržal v pogovoru s Hčerami Marije Pomočnice, z zastopnicami vseh sedmih skupnosti, ki so v Jugoslaviji. Pred poldnevom je še nagovoril ministrante, kar se jih je nabralo iz nekaterih salezijanskih župnij, in odraslo mladino. Nedeljsko popoldan je zbral širšo salezijansko družino k evharističnemu slavlju v cerkvi Marije Pomočnice. Z vrhovnim predstojnikom je somaševalo okrog 50 salezijanskih duhovnikov. Ta shod je označil inšpektor Rudi Borštnik takole: „Tri posebnosti označujejo današnje evharistično slavje: Navzočnost sedmega don Boskovega naslednika Egidija Viganaja, skupna zahvala za 60 let življenja in dela samostojne salezijanske redovne province s sedežem na Rakovniku, ter podelitev misijonskega križa salezijanske-

mu duhovniku Alojziju-Slavku Snoju.“

V ponedeljek, 26. aprila, se je Viganò srečal na Rakovniku z glavnino salezijancev iz Slovenije. Po posebnem predavanju in pogovoru je bilo evharistično slavje v rakovniški cerkvi. Z vrhovnim predstojnikom je somaševalo okrog 70 salezijanskih duhovnikov. Opoldanskega bratskega srečanja se je udeležil tudi ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar s pomožnim škofom dr. Stanislavom Leničem in

škofovim vikarjem za redovnike v Sloveniji msgr. Francem Vrhuncem. Vso skupnost pri bratskem obedu je prisrčno in jedrnatopozdravil ravnatelj rakovniške skupnosti prof. Stanislav Duh. Popoldne okrog štirih se je vrhovni predstojnik Viganò poslovil.

Zadnja dva dneva Viganajevega obiska ljubljanski salezijanski skupnosti sta bila med nami tudi salezijanska inšpektorja z Dunaja, (dr. Ludvik Schwarz) in iz Zagreba (Milan Litrić).

Sprejem v Želimljem

Prisrčen sprejem

Vsa ljubljanska salezijanska skupnost sv. Cirila in Metoda vas – spoštovani vrhovni predstojnik Egidij Viganò, dragi oče – prisrčno pozdravlja v svoji sredi. Čutili smo vašo navzočnost od tistega časa, ko ste nam obljubili obisk. To se je danes uresničilo in v naši inšpektorialni skupnosti je zavelo praznično veselje. Vstopili ste v prvo skupnost naše inšpektorije – v Želimlje.

V imenu vseh sobratov, novincev in gojencev, pa tudi v imenu dragih članov salezijanske družine v naši domovini in v naši diaspori, vam izrekam prisrčno dobrodošlico ter vam želim kar najlepše počutje.

Pozdravljam vas kot očeta salezijanske družine, sedmega don Boskovega naslednika. Vem, da imate vse svoje duhovne sinove rad, zato pa jih tudi tako radi obiskujete ter jih utrjujete v bratski edinosti ter v zvestobi poklicne milosti. To je najlepše in najboljše, kar želimo vam in samim sebi. Zato bo v teh dneh naša iskrena, skupna, goreča in vztrajna prošnja k Bogu in božji Materi, naši Pomočnici, da bi vam Duh vstalega očetovega Poslanca podarjal moč očetovske ljubezni, nam pa obilje evangeljsko preproste sinovske učljivosti.

Dobrodošli, oče! Ostanite z nami ter okušajte praznični kruh s svojimi duhovnimi sinovi!

prof. Rudi Borštnik
inšpektor

Za krščanski polet

Iskreno pozdravljam vašega vrhovnega predstojnika, vašega dragega sobrata in mojega starega znanca že iz Rima. Ko ga pozdravljam šele ob koncu, velja to toliko bolj za prihodnost. To pomeni, da se bomo še kdaj srečali v Ljubljani, in upam, da tudi kje drugje. Njegova župnija je kakor župnija svetega očeta, razteza se po celem svetu. Ko sem videl, kakšen program ima za te tri dni bivanja v Ljubljani, se mi je zdelo, da konkurira svetemu očetu. Oba sta pri močeh, oba dobro izpolnita ves program, ki jima ga nalože drugi, ter navdušita vse, s katerimi se srečujeta.

Njegovega prihoda se veseli tudi naša krajevna Cerkev, ljubljanska pa še posebej. Vpričo vašega vrhovnega predstojnika vam, dragi bratje salezijanci, izražam iskreno – poudarjam besedo iskreno – priznanje in zahvalo za vse vaše delo. Izredno pomemben je prispevek, ki ga s svojim pastoralnim delom dajete v krajevni Cerкви. Delujete na župnijah, sodelujete v najrazličnejših pastoralnih oblikah – v komisijah, svetih, tisku. Ne samo pri nas, vaše delo sega tudi čez naše meje, mislim predvsem na Celovec in druge kraje, kjer delujete vi ali pa Hčere Marije Pomočnice.

Želim vam veliko božjega blagoslova prav v vašem salezijanskem poslanstvu, s katerim se vključujete v krajevno Cerkev. Samo v taki medsebojni povezanosti bomo zares mogli izpolniti zgodovinsko nalogo, ki nam je vsem skupaj izročena. Ohranjajte močan krščanski polet, zavzeto iščite nova pota v prihodnost, pogumno gradite božje kraljestvo med nami. Bog naj vam da ves svoj blagoslov!

Dr. Alojzij Šuštar
Ljubljanski nadškof in
slovenski metropolit

Srečanje z mladino na Rakovniku

K rasti za – vstajenje

Gojite pobožnost do Marije Pomočnice, pogosto prejemajte sveto obhajilo!

Pred nekaj več kot sto leti je don Bosko poslal v Argentino in Patagonijo nekaj misijonarjev. Dal jim je na pot to posebno vezilo. Videli so čudeže!

Pobožnost do Marije ni čustvo ali mit, temveč dejstvo v zgodovini odrešenja. V Marijinem hvalospěvu „Moja duša poveličuje Gospoda“ se razodeva njena globoka vera. Ni bila na tekočem ne v fiziki, filozofiji, kemiji, matematiki, v vsem pa, kar jo je obdajalo, kar je doživela, je čutila Boga, v svojem sinu, Jožefu, v ljudeh, ki so jo obkrožali, v dnevnikih dogodkih, v svojem begu v Egipt, v Jezusu, ki je ostal v templju, v trpljenju in smrti svojega Sina. Boga je odkrivala tudi v trenutkih, ko je imela v naročju mrtvega sina.

Zavzeto prejemanje svetega obhajila, vdana pobožnost do Marije napolnjuje človeško srce z duhovnim ozračjem veselja in upanja.

V Kristusu in Mariji korenini tudi dejstvo vstajenja. Kristus živi in Marija živi! Novi Adam in nova Eva človeškega rodu – odrešenega človeštva. Nenehno nas spremljata na naši življenjski poti. Kristus je gospodar zgodovine, Marija je kraljica sveta. Vsa skrivnost Cerkvje je sad vstajenjske energije. Cerkev

nam je podelila krst, v novo bivanje rastemo kot od mrtvi vstali Kristus. Gospodovega vstajenja smo deležni po meri naše velikodušne pripravljenosti živeti vrednote našega posebnega salezijanskega poklica. V toliki meri smo dobri kristjani, čim zvesteje sledimo Kristusovemu klicu, ki nas vabi, da hodimo za njim živeč evangelij v don Boskovem duhu. Vaše srce naj ljubi, naj bo preprosto in vztrajno združeno z Bogom!

Sveti Janez Bosko je prav gotovo prijatelj vseh svojih naslednikov. Jaz sem eden izmed njih – njegov sedmi naslednik. Pri njem bom prosil za vas vse, da posreduje pri Bogu za Slovenijo, vso Jugoslavijo veselje vstajenja, rast v katoliški veri, rast duhovnih poklicev, edinost in ljubezen v družinah, naj ji da mladino, ki bo verovala evangeliju in se bo zavedala svoje odgovornosti pri gradnji lepše, boljše, pravičnejše človeške družbe, v kateri bo več dobrote, ljubezni in medsebojnega razumevanja. Mnoge stvari ga bom prosil za vas, naj posreduje za vas pri nebeškem Očetu. Da bi bilo tudi to euharistično slavlje vir novega upanja.

(Vigano ob popoldanskem euharističnem shodu v nedeljo 25. aprila v rakovniški cerkvi)

Pozdrav v imenu mladine

Utrjevati zavezo z Bogom

Moč je v molitvi in premišljevanju o Bogu Odrešeniku. To je dosti več, kakor pa nositi spokorni pas!

Bog je naš Oče, ki je poslal svojega Sina, da je odrešil svet. Bog je naš Oče, ki odrešuje in posebno ljubi mlade. Kadar molite, imejte v mislih mladino. To je vaša naloga za celo življenje.

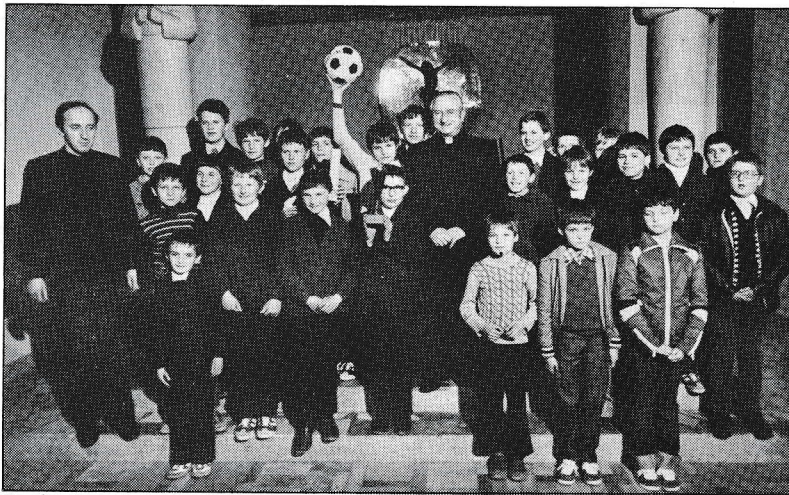
Kontemplativna redovnica predvsem moli in premišljuje, marksistu je v ospredju akcija, salezijanski slog življenja pa ni ne eno ne drugo, združevati mora češčenje Boga in apostolski dinamizem – to dvojje mora biti ena sama stvarnost. Globoko ljubiti Boga, pristno obhajati evharistijo, vdano moliti in biti združen z Bogom tudi med delom.

Temeljnega pomena je, da evharistijo obhaja občestvo. Od tu duhovniku moč, da premaguje nevarnosti sekularizacije in druge ovire, da ne more v polnosti opravljati svojega poslanstva. Nikar ne obupajte, ne bodite nepotrpežljivi, ne izgubljajte poleta. Ljubezen vse premaga, še predvsem, če gre prek križa. Potrpežljivost in ljubezen nas vključuje v Kristusovo skrivnost.

Življenje Cerkve je za nas salezijance življenje naše družbe. Najboljši način, da bo jezuit postal dober kristjan je, da postane dober

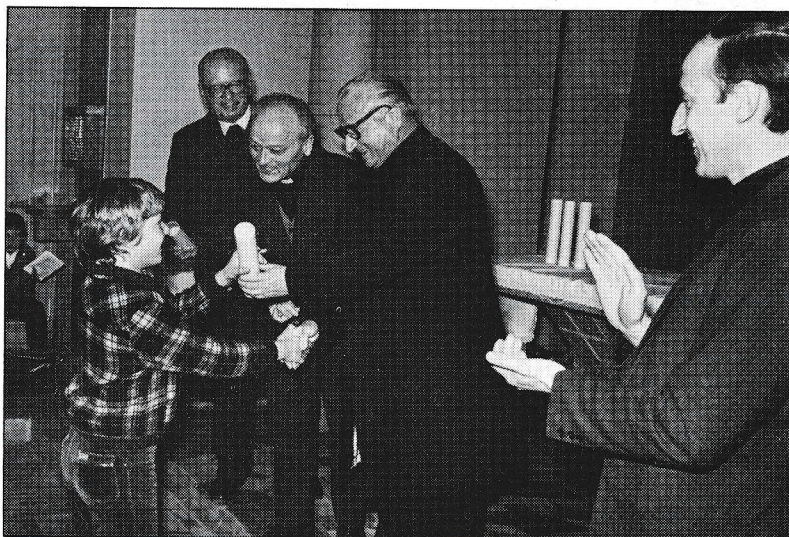
Z godbo na pihala so želimeljski dijaki vrhovnemu predstojniku pripravili prisrčen sprejem

Po kvizu iz svetega pisma – nagrajeni ministranti

jezuit. Vsaka redovna skupnost ima svoj izvorno vzor – utemeljitelja karizme. Redovne zaobljube pomenijo radikalen pristanek na tisto, na kar smo se s krstom zavezali, Konstitucije knjiga salezi-

janske duhovnosti, zaobljube del našega krščanskega življenja, izraz naše osebne svobode. Slabotni smo, toda kristjanovo življenje je nenehno spreobračanje, utrjevanje evangelijskih drž, zaveze z Bogom.

Posebno priznanje – po kvizu iz svetega pisma

Obrnite se k Jezusu Kristusu, živite evangelij sami in ga dajte današnji družbi. Posebnost mladega človeka je v tem, da ne naredi le tisto, kar mora, temveč vse, kar more. V tem je krščanski polet. Ne glejte na Zahod, tam ni idealov za vas. Krščanstvo ni ne marksizem in ne kapitalizem – oba redita materialistično prežeto družbo, ki tone v sekularizaciji in potrošništvu. Biti kristjan pomeni imeti pogum, pričevati duh Jezusa Kristusa, živeti krščansko pomeni z radostjo sprejeti življe-

nje – v zvestobi Jezusu Kristusu, pomeni graditi civilizacijo miru in ljubezni.

Življenje uči: Ni človekovega dostojanstva brez Kristusove pomoči. Zame to ni fraza, pač pa življenjska izkušnja. Nobena ideologija nas ne bo odreševala, ne marksistični ne kapitalistični svet ni odrešilen. Vi, ki ste s te strani železne zavese, nikar ne glejte na drugo stran – tam ni idealov.

Vigano mladini, Rakovnik
25. aprila

Nosilci Kristusove milosti

Sodobni kristjan si želi predvsem svetih ljudi in če so duhovniki, si jih želijo, da so na svojem mestu. Kajti sodobna kultura je v krizi, v miselnosti sodobnih ljudi je neka zmeda. Od duhovnika si ne želijo, da bi bil politik, ekonomist, sociolog, psiholog, pač pa predvsem duhovni človek, ki z umnostjo svetega pisma, evangeljsko modrostjo, z močjo molitve in premišljevanja presoja ekonomska, sociološka, psihološka in politična vprašanja. Biti duhovnik pomeni služiti Resnici na način Jezusa Kristusa v vseh življenjskih situacijah.

Nekaj bistvenega primanjkuje današnjemu človeku – Kristusova milost. Ta pa izvira le iz zakramentov sprave in evharistije. Ali moramo zato obhajati evharistijo v parlamentu, v vladinih skupnostih? Potrebni so ljudje, ki bodo prežeti s to miselnostjo. Salezijanski način vzgoje predpostavlja omenjene zakramente. Kako sodobni mladini ponovno to ovrednotiti?

Duhovnik je služabnik občestva, ki ga oblikuje krajevna Cerkev. Salezijanci smo prej živeli v naših hišah kot v kakšnih getih. Zdaj pa je treba graditi širšo družino v vsakdanjem življenju. Krajevni Cerкви prinašamo don Boskovega duha.

Vse redovne skupnosti so v službi Cerкви, vsaka na svoj način pomaga krajevni škofu. Tudi salezijanci delujemo v okviru župnij. Toda čim več župnij danes sprejemamo, tem bolj uničujemo svojski značaj svoje družbe. V Rimu imamo župnije, ki štejejo do sto tisoč ljudi, sobratje pa delajo

ekipno, vsak na svojem področju: skupno načrtujejo in skupno preverjajo svoje delo.

Najpomembnejše je – biti pravi kristjan!

Mladina je upanje v vsaki deželi na svetu. Na vseh celinah se srečujem z mladimi. Toda najbolj reprezentativne skupine mladih v sodobnem svetu so nezadovoljne. V različnih družbenih sistemih odkrivajo lažni humanizem, svet odraslih jim postaja vedno bolj tuj, kršijo se osnovne človekove pravice. Mladina Latinske Amerike denimo je hudo razočarana. Eni se zatekajo k rešitvam, ki jih nudijo politični ideologi, kulturniki ali veliki filozofi. Del današnje mladine razmišlja, hrepeni po tem, da bi zgradila drugačno družbo, v kateri bi bilo več sožitja med ljudmi, več spoštovanja, poštenosti, pravičnosti, resnice. Mnogo je mladine na svetu, ki vedno bolj odkriva pomen in vlogo Jezusa Kristusa v zgodovini, v evangeliju odkriva čudovito moč za današnji čas, v krščanstvu ne le spomin na pretekle dogodke, marveč absolutno moč za našo prihodnost.

Izkrivljena je podoba prave ljubezni. V evangeliju jo najdeš pristno v liku Jezusa Kristusa. Odklonil je bogastvo, moč, oblast, odpovedal se osebnim interesom – na križu je umrl iz ljubezni do ljudi. Današnja svoboda hoče biti predvsem svobodnjaštvo. Jezus pa pravi: „Samo resnica vas bo osvobodila!“

Lepo je biti mlad, toda pomembnejše je biti kristjan, ki modro, z darom Svetega Duha presoja življenje in vse dogodke. Samo mladi ljudje, resnično prežeti z

evangeljskim duhom, morejo ustvariti pravičnejši svet, samo oni bodo – želi stoletja.

Izgubljeni preroki novih dni

Velika nevarnost današnjega časa je, da se predamo nekemu površnemu življenju. Smo kot galebi, ki se dotaknejo le morske gladine. Kaj vse lahko iz mladega človeka današnji naredijo filmi, časopisi, radio, televizija . . .

Živimo v času velikih sprememb in družbenih pretresov. Resnična tragika današnjega časa je prepad med kulturo in evangelijem. V krizi je kultura: načeto je človekovo dostojanstvo, načeto družinsko življenje, širi se lažni humanizem, pretirano poudarjanje dosežkov znanosti in tehnike, zanemarjajo se evangeljske vrednote . . . Evropa, skupnost narodov, izgubila smisel za skrivnostno, sveto. Odpoveduje družina, ker se je odpovedala otrokom. Poglejte Italijo: izglasovala je zakon, ki dovoljuje splav in razvezo. Vse to so dosegli s plebiscitom. Kar ne moreš verjeti.

Veliko krivic je danes v mnogih družbenih sistemih. Po svetu sem videl dve skrajnosti. Totalitaristični družbeni sistemi: Pravijo, da zastopajo interese ljudstva, delajo pa to, kar hočejo, sklicujoč se na zamisli nekega misleca ali filozofa iz preteklega stoletja. Demokratični družbeni sistemi, ki so tako navezani na „demokratično metodologijo“, da jim skupni blagor ljudstva sploh več ni mar, samo da njihov „demokratični aparat“ funkcionira. Ti sistemi tako funkcionirajo, da „bogati postajajo vedno bogatejši in revni vedno revnejši“, kot je dejal papež Janez Pavel II. To vse izziva nezadovoljstvo. Dejal bi, da živimo v času, ko politični in ekonomski sistemi ter kulturne manipulacije strahotno teptajo dostojanstvo in svobodo človeka.

V družbi slovenskih salezijancev

Za moč edinosti in poklicne zvestobe

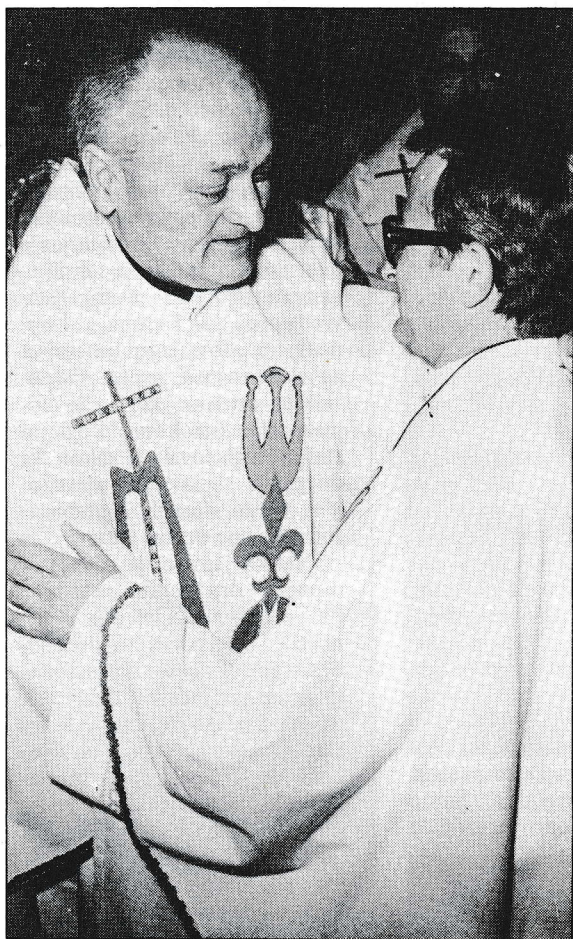
Navzočnost vrhovnega predstojnika smo čutili kot „močno znamenje edinosti med seboj, njegovo ljubezen kot don Boskovo, očeto, ki nas utrjuje kot brate v edinosti in poklicni zvestobi“ (Borštnik). Kaj drugega naj bi pomenila beseda „oče“ kot „življenje, trdnost, zavarovanost... In rezali nam boste v teh dneh iz knjige don Boskove duhovnosti, njegove karizme, zato vas z veseljem sprejemamo... Pomagajte nama, da bi odkrivali vedno in

povsod tiste prave ideale, ki so z večnostjo zapisani v človeških dušah“ (Hočevar).

Izražal je vedrost, salezijansko preprostost, z evangelijsko jasnostjo odkrival smernice kristjana – gojenca, bogoslovca, redovnice, duhovnika, don Boskovega sotrudnika, ministranta. V velikem številu smo se zbirali ob njem v Želimljem in na Rakovniku. Slovensko evharistično slavje je bilo v nedeljskem popoldnevu v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, ko je bila skupna zahvala za 60 let življenja in dela samostojne salezijanske province s sedežem na Rakovniku ter podelitev misijanskega križa

duhovniku Alojziju-Slavku Snoju. Na ta odhod so prispele tudi sestre z Bleda. O njih je dejal naslednji dan nadškof Šuštar: „Včeraj sem bil v Radovljici. Pripovedovali so mi ljudje, s kakšnim navdušenjem in veseljem so vse sestre z Bleda odvihrale v Ljubljano na Rakovnik k družinskemu shodu, ki mu je predsedoval vrhovni predstojnik salezijanske družbe.“

Za mnoga spoznanja smo bogatejši, trdnější v krščanskem poletu, močnejši v zavesti, da pripadamo odrešujoči vesoljni Cerkvi tem bolj, čim zvesteje uresničujemo don Boskov slog dela in življenja. Besedilo in foto: jz

„Vzel boš križ na svoje rame in z njim šel oznanjat Kristusa...“ (je dejal fant). „Za to milost se bomo zahvalili, misijonarja Snoja pa priporočili velikemu misijonarju Jezusu Kristusu in njegovi Materi Mariji, ki jo je Lojze začel spoznavati in ljubiti kot Pomočnico kristjanov v tem lepem svetišču na Rakovniku“ (je ljudstvo nagovoril salezijanski inšpektor Rudi Borštnik). „Majhen narod smo, toda ta narod bo za teboj. Revnejši bomo za človeka, toda ponosni, da bo njegov sin oznanjal dobroto in ljubezen. Molili bomo zate, ti pomagali in se veselili, ko se boš vračal in nam podaril izkušnje ter nas tako bogatil. Srečno – in zaupaj v Boga!“ (se je prisrčno poslovilo dekle).

V družbi rakovniških Hčera Marije Pomočnice

Vigano pri Hčerah Marije Pomočnice na Gornjem trgu v Ljubljani – Domači skupnosti sester so se pridružile tudi zastopnice iz vseh sedmih jugoslovanskih skupnosti. Povedal jim je svoje vtise z njihovega vrhovnega občnega zbora, ki se je po več mesecih zasedanja končal letos februarja. Preverjale so namreč svoje Konstitucije v luči smernic drugega vatikanskega zbora. Zborovalke v Rimu so Egidija Viganaja kar 17 krat povabile k posvetovanju, saj ima bogato izkušnjo salezijanskega dela in je izveden v vprašanih redovniških življenja.

Iz popotnega dnevnika

V Guatemali, deželi Srednje Amerike, se med seboj dajejo revolucionarji z desne in leve. Ubijajo se. Vsak dan je vsaj petdeset mrtvih. „Nemogoče življenje,“ mi pripoveduje salezijanski duhovnik, ki je prišel iz Guatemale.

Na meji s San Salvadorjem je policija ujela dva fanta in ju legitimirala. Enega od teh so takoj ustrelili, ker so ugotovili, da je partizan. Drugega so odpeljali na policijsko postajo. Izkazalo se je, da je bil gojenec v salezijanskem zavodu. Bivše gojence imajo tam za salezijance. Policaj je dejal, da je tudi on bivši salezijanski gojenec, aretiranemu fantu pa še vseeno ni povsem zaupal. Preveril ga je tako, da mu je moral pojasniti, kaj pomeni don Boskovo načelo: Daj mi duše, drugo vzemi! Ko mu je ta razložil, ga je izpustil. Don Boskovo geslo mu je rešilo življenje.

Argentinske sobrate sem obiskal ravno takrat, ko so vojaki zavzeli Falklandske ali Malvinske otoke. To je na meji med Argentino in Čilom. To je britansko otočje na jugu Atlantskega oceana, ki obsega okrog 12 tisoč kvadratnih kilometrov. Tu so še velikanska mesta, bazeni nafte, veliki premogovniki – Comodoro Rivadavia, Galiegos, Rio Grande... V Comodoru Rivadaviji je velikanska univerza, ki se imenuje „sv. Janez Bosko“. Ob obisku letos sem kot vrhovni predstojnik salezijanske družbe postal častni meščan tega mesta. Izročili so mi mestne ključe. Guvernatorju sem rekel, da jih prav gotovo ne bom zlorabil. Pokazal mi je med drugim tudi načrte za novo mesto, ki bo pristanišče na Atlantiku. Imenovalo se bo „Sveti Janez Bosko“, v začetku bo štelo okrog 40 tisoč prebivalcev.

Preprosti ljudje pravijo, da je don Bosko Argentinec.

Na reki Parana, na meji med Paragvajem in Brazilijo, ki nastane po sotočju Rio Grande in Paranaíba, gradijo jez. Velikanski bo. Največji na svetu. Na tem jezu dela 45 tisoč delavcev. Obiskal sem to gradbišče. Ne morete si predstavljati, kako velikanska reč je to. Letos – domnevajo – bodo dela končana. Reko bodo zaprli in nastalo bo jezero, dolgo 200 km. Jez se bo imenoval „Sveti Janez Bosko“.

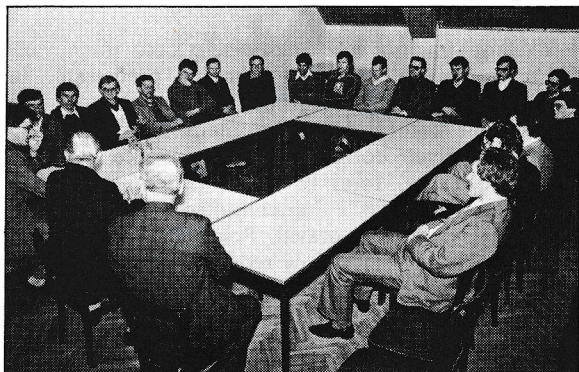
Bil sem tudi v Senegalu, republiki v zahodni Afriki, deželi stepe in grmičaste savane. Veste, kakšne postave so senegalski fantje? To so cele gore, od dva metra naprej, pa široki in močni. Ko so me obdali, sem moral kar naprej gledati pod strop. Glavno mesto Dakar je pomembno pristanišče in trgovsko središče. Obiskal sem tudi najzahodnejši del afriške celine v Senegalu – Zeleni rt (Cap Vert). Najstrahotnejši vtis iz mojega popotovanja po Afriki! Iz Zelenega rta so črni ljudje zapuščali Afriko, Evropejci so jih namreč nasiloma v preteklem stoletju odvažali v Ameriko za sužnje. Šest milijonov sužnjev! Grozno. Kakšna odgovornost teži Evropo. Kljub temu so senegalski ljudje hvaležni belim misijonarjem za njihovo vsestransko pomoč.

Imel sem srečanje z našimi afriškimi misijonarji. Ne enega nisem našel, ki bi se hotel vrniti v Evropo. Počutijo se zelo srečne, čeprav se še nekateri niso naučili krajevnega jezika. Tri salezijanske skupnosti v Senegalu nimajo ne televizije, ne elektrike in ne pitne vode. Spijo v majhnih sobicah, v delavnicah sem našel le kladivo, kleščice, nekaj kosov železa in drugo najnujnejše. V tistih ljudeh pa je neka naravna preprostost, veselje, tudi misijonarji se med njimi čutijo srečne in zadovoljne. Obdajali so me ti afriški otroci, vidiš jim bele zobe, oči, brez besed si, a vendar v njih čutiš neko posebno božjo milost.

Naslednik ubitega škofa Romera v Salvadorju je salezijanec Rivera, ki je tudi predsednik škofovske konference. Tudi v Nikaragvi je nadškof salezijanec, v Santiagu v Čilu pa je naš kardinal Silva. Vsi so v nenehni življenjski nevarnosti, vsak dan jih lahko doleti smrt. Nikaragva postaja vedno bolj marksistična, Čile krepi vojaško oblast, prehaja v neke vrste fašizem, težke razmere so v Salvadorju. Salezijanski škofje so zelo previdni v svojih odločitvah. Kardinal Silva je v zadnjih letih zelo veliko trpel. Letos v septembru bo dopolnil 75 let. Odpoved v škofovski službi bo svetemu očetu osebno prinesel.

Pred kratkim je prišla novica iz Butana, države v Himalaji. Butan je neodvisna monarhija od leta 1907, zunanjepolitično pa jo zastopa Indija. Tu delujejo salezijanci zelo uspešno že 17 let. Zgradili so moderno tehnično šolo, ki jo vodi enajst sobratov, med njimi so kvalificirani tehniki. Ministrica za vzgojo je nenadoma sporočila, da se morajo salezijanci umakniti iz dežele lamaističnega budizma. Tamkajšnji salezijanski inšpektor se je poskušal pogovoriti s kraljem, vendar brez uspeha. Posredi je očitek, da salezijanci med mladino propagirajo katoliško vero (prozelitizem). Ugovarjali so, češ, da so pač katoliški redovniki, imajo svoj slog življenja, ko to mladi vidijo, tudi sami želijo postati takšni kot so oni. Ali pa je mogoče tudi v Indiji materi Tereziji kaj podobnega očitati, pa vendar se mnoga indijska dekleta navdušujejo za njen način življenja. Zdi se, da je ta ukrep zvarila Indija. Morda bo to neprijetnost razrešil nuncij v New Delhiju.

Kriza duhovnih poklicev je v anglosaškem svetu: ZDA, Avstraliji, Angliji, Irski, Nemčiji... Število poklicev se močno zmanjšuje v zahodni Evropi: Italiji, Avstriji, Franciji, Belgiji, Nizozemski, Španiji. Tu

Pogovor z rakovniškimi bogoslovci

Po končani mašni daritvi v nedeljskem popoldnevu

prevladujeta sekularizacija in potrošništvo. V ta sklop spada verjetno tudi Jugoslavija, v kateri je marksistično ateistično ozračje in vpliv materializma. Veliko število poklicev je na Filipinih, v Indiji in na Poljskem. Vsako leto je v Indiji samo salezijanskih novincev od 100 do 120. Vseh salezijanskih novincev na leto je 550 do 600. V južni Ameriki pa je prava eksplozija duhovnih poklicev, pa čeprav so tam revni in so vlade nepravilne, z vojaškimi diktaturami. V Argentini je samo škofijskih bogoslovcev 1750. Kardinal iz Cordobe, ki je predsednik škofijske konference, je imel pred sedmimi leti v svojem semenišču 13 bogoslovcev, sedaj jih ima 172. Ne more sprejemati bogoslovcev iz drugih škofij, ker še za svoje nima dovolj prostora. V zgodovini te dežele še ni bilo toliko duhovnih poklicev. Vsako leto prestopi k teološkemu študiju do 40 študentov z drugih univerz. V La Plati, argentinskem mestu, je tudi najštevilnejši salezijanski noviciat – 46 novincev. Med temi je tudi zdravnik iz mesta Cordobe, ki tehta 147 kg. „Povabil sem ga,“ je dejal Viganò, „da bi šel v Afriko v misijon. On pa je rekel: Ja, en teden bi me imeli za kosilo!“

Vseh salezijancev na svetu je okrog 17 tisoč, prav toliko je tudi „Hčera Marije Pomočnice“.

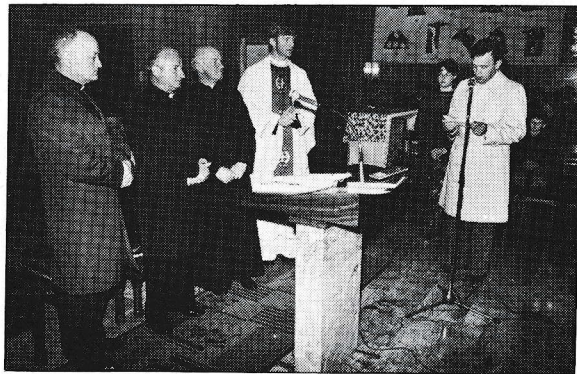
Vse redovniške ustanove zaključujejo dobo revizije svojih Konstitucij in Pravilnikov, nakar jih bodo izročile Sveti kongregaciji za dokončno potrditev. Doslej je bilo izročeni v potrditev 420 Konstitucij, od katerih pa je le 260 potrjenih. Pričakujejo še kakšnih tisoč, kajti vrhovnih predstojnic, vpisanih v Združenje vrhovnih predstojnic (UIS) je okrog 1300, medtem ko je vrhovnih predstojnikov 220. „Pravijo, da Sveti Duh predstavlja v Cerkvi bolj ženskost kot moškost.“

V Rimu imamo vsak mesec sejo tako imenovani „Zbor šestnajstih“ – osem vrhovnih predstojnic in prav toliko vrhovnih predstojnikov. Vsak mesec se ta zbor sestane s kardinalom Pironijem, msgr. Maierjem ter uradniki Svete kongregacije za redovnike. Tudi teh je skupno osem, torej bi lahko ta zbor imenovali „zbor štirindvajsetih“. Pomenimo se o vprašanih, ki smo jih že vnaprej pripravili. Poleg tega imamo tudi Svet vrhovnih predstojnikov redovnih družb. Dvakrat na leto se srečujemo v okviru splošne skupščine (imenovane „l'assemblea generale“). Ta navadno traja tri dni, temo pa nekako določi Sveta kongregacija za redovnike. V maju bodo volitve za novega predsednika splošne skupščine.

Člani Sveta osmih vrhovnih predstojnikov smo nekoč zaprosili, da bi se s sedanjim papežem pogovarjali o problemih redovniškega življenja. Papež Janez Pavel II. je našo prošnjo takoj sprejel. Člani Sveta smo se dva meseca pripravljali na ta pogovor, predvsem o posebnih oblikovanih redovnikov za misijone. Sporočili so nam, da nas bo papež sprejel – tik pred dnevom njegovega odhoda v Turčijo. Natančno ob 12. uri. Na naš pozdravni govor, je papež prebral svojega in čas obiska je potekel. Z darilom, ki ga je vsak izmed nas prejel, smo odšli. Bili smo razočarani. Še beseda nam ni prišla na usta. Kar gledali smo: Kaj neki to pomeni? Vseh osem nas je odšlo v restavracijo na Via della Conciliazione. Pred kosilom nas je strežnik vprašal, če želimo aperitiv. Še vedno pod neprijetnim vtisom s papeževe avdience, se oglasi eden med nami: Ja, nekaj močnega, da prebavimo (kar smo doživeli). Do konca nezadovoljni in – razočarani nad takim sprejemom. Potem smo bili soglasni, da so tak kratak sprejem „ušpičili“ papeževi menažerji. Po vrnitvi iz Turčije je papež zvedel za naše nezadovoljstvo in je sam določil čas ponovnega sestanka: „Ob šestih zvečer v moji delovni sobi!“ Zgodilo se je. Pogovor je bil prisrčen in zaupljiv. Po dveh urah pogovora nas je še povabil s seboj k večerji, kjer smo si v prijateljskem ozračju pripovedovali najrazličnejše dogodivščine. Tri ure in pol smo preživeli v papeževi družini.

Sedanji papež zelo poudarja, da je osrednjega pomena za redovniško življenje molitev in kontemplativno življenje. Zelo simpatizira s karmeličanskim slogom redovniškega življenja.

Pred nekaj več kot sto leti je don Bosko poslal v Argentino in Patagonijo nekaj misijonarjev. Danes je v Latinski Ameriki 24 salezijanskih inšpektorij in prav toliko inšpektorij Hčera Marije Pomočnice. To se pravi skoraj 50 inšpektorij v manj kot enem stoletju. V Patagoniji so salezijanski škofje, župniki, vzgojitelji, sestre. Sedaj tam uvajamo škofijski kler. Eden izmed mojih prijateljev – škof – mi je dejal: Naša glavna skrb v prihodnosti je desalezijanizirati pastoralno delo.

Zahvaljujem se salezijanski družbi, posebno salezijancem v naši domovini. Čsem desetletij oznanjajo evangelij v don Boskovem duhu na našem koščku zemlje. Kljub spremenjenim razmeram širijo duha preprostosti, veselja in ljubezni. Še naprej so nam potrebni. Vedno več je tudi med nami duhovno obubožanih in prestradanih ljudi. Opogumite svoje brate, da še naprej širijo božje kraljestvo. Potrebuje jih naša domovina, mi in naši otroci (dipl. inž. arh. Jože Kušar v imenu rakovniškega župnijskega občestva)

Slabo je namreč, če so v kakšni škofiji samo člani ene redovniške družbe. V njej mora biti več redovniških karizem. Podobno kot mora škof pospeševati vse znanosti, ne samo teologijo, in ne samo psihologijo ali sociologijo. Vsaka znanost je neobhodno potrebna poleg drugih. Iz časa, ko so delali vse le iz enega zornega kota, prehajamo v čas, ko je treba razumevati vse drugo.

Povem ti skrivnost, mi je nekoč dejal moj inšpektor: Tvoj poklic se je oblikoval na ulici. Ko sem študiral teologijo, nisem bil v bogoslovju, bil sem sicer vpisan na teološko fakulteto, toda hkrati sem moral delati v enem izmed salezijanskih zavodov. Če ti je do tega, hočem reči, da se resnično oblikuješ za duhovniški poklic, je ni okoliščine, ki bi ti jo preprečila. Saj so v nekaterih deželah celo skrivni bogoslovci. Podnevi morajo delati, ponoči pa študirati iz knjig, ki jih pač imajo na razpolago. Avstrijskega inšpektorja so češki salezijanci prosili, naj ob priliki prinese nekaj knjig Häringove moralne teologije za dva študenta, ki zasebno študirata teologijo. Žal ga je na meji zasačila policija in našla šest knjig, ki jih je moral ob vrnitvi na meji pokazati.

Tajnik Komisije, ki je pripravljala novi cerkveni zakonik, je salezijanski sobrat škof Castiglio. Zakonik je že tiskan in s podpisi te komisije izročen papežu. Kritike in pripombe, ki so jih poslali kardinali in drugi, je komisija že tudi pregledala. O dokončni obliki odloča papež in njegovi najožji sodelavci. Castigliu, ki je imel pred kratkim avtomobilsko nesrečo in je ves v mavcu, je papež že sporočil, da bo novi zakonik razglasil za veljavnega na začetku novega liturgičnega leta. Kar zadeva redovniškega življenja postavlja novi cerkveni zakonik nekaj temeljnih prvin, ki veljajo za vse redovne družbe, priznava pa redovnim družbam, da Konstitucijam dajo svoje pravo.

Zadnji vatikanski cerkveni zbor je v resnici največji dogodek tega stoletja. Posegel je v celotno življenje Cerkve, zahteval je tudi radikalne spremembe v redovniškem življenju, česar se je salezijanska družba zavedela na 19. vrhovnem občnem zboru 1965. Koncil se je to leto končal, salezijanski zborovalci so poznali že smernice zadnjega koncila. Pri prejšnjih zborih je predsedujoči nekaj rekel in vsi zborovalci so prikimali, sedaj je prišla do izraza enakovrednost zborovalcev. Tisti, ki so bili na odru, so morali med druge zborovalce. Končala se je neka tradicija. Zgodilo se je, da tajnik vrhovnega sveta don Lupo (volk) ni imel sedeža. Končno so našli prostor tudi zanj poleg urugvajskega inšpektorja, ki se je imenoval Cordero (jagnje). Tako se je „volk“ usedel poleg „jagnjeta“. Najdaljši vrhovni občni zbor pa je bil 20. v letu 1971/2. Ta zbor je dejansko pognal salezijansko družbo v tisti tek, ki ga je sprožil drugi vatikanski koncil. Trajal je sedem mesecev. Nekateri zborovalci so prinesli s sabo po 20 knjig gradiva za razpravljanje na zboru. Sedaj so v teku priprave na 22. vrhovni občni zbor, ki ga bo vodil Argentinec Janez Vecchio, svetovalec za mladinsko pastoralo. Predvidoma se bo začel v januarju 1984. Osrednja tema zboru bo: Konstitucije in Pravilnik. Ta bo zgodovinskega pomena, ker bo zgodovinski proces petnajst do dvajset let pripeljal do zaključka. Prve konstitucije je delal don

Bosko sam, sedaj pa jih oblikuje vsa družba. Do izraza mora priti miselnost drugega vatikanskega koncila.

V Španiji je sedem salezijanskih inšpektorij in vsaka od teh se je obvezala, da bo dajala svoje sobrate za misijone v Afriki. Madridska inšpektorija je v ekvatorialno Gvinejo poslala 16 sobratov, barcelonska je poslala na Slonokoščeno obalo štiri sobrate, z njimi so šle tudi tri „Hčere Marije Pomočnice“, iz Valencije je šlo v državo Mali šest sobratov. Februarja letos sem v Cordobi izročil sedem misijskih križev, trem salezijancem in štirim hčeram Marije Pomočnice. Za to priložnost je bila cerkev tako nabita, da niti šivanka ne bi mogla več najti prostora. Prišli so starši, bratje, sestre, sorodniki misijonark in misijonarjev. Bili so zelo ganjeni. Zelo dolgo so se vrstile prošnje za vse potrebe. Izrekli so take prošnje starši, sorodniki in drugi, globoke, prepričljive. Prišel je tudi deček in približno takole dejal: Molimo tudi za te simpatične misijonarke in misijonarje, da bi v Togu, kamor so namenjeni, ne videli samo črno, da bi tam doživeli veliko radosti, veliko lepega in prijetnega.

Bila je božja milost, da je zadnji vrhovni občni zbor sprejel načrt „Afrika“. Na koncu tega leta bomo zaključili prvo etapo tega našega načrta. Tako bomo navzoči že v 29 afriških državah. V Senegalu so odprli dve skupnosti sobratov. Portugalska inšpektorija je prevzela misijon Mozambiku, že od prej je 37 francoskih salezijancev v Afriki, irskih je tam 62, ameriški in angleški so v Liberiji. Na Srednjem Vzhodu so misijonarji iz raznih dežel. V Sudan so šli nekateri indijski salezijanci. V Keniji so tri salezijanske skupnosti, dve s sobrati iz Indije, ena s sobrati iz središčne italijanske inšpektorije. Prva odprava sobratov iz Indije je takoj dala 15 sobratov, sedaj pripravljajo že tretjo odpravo. V Burundiju v centralni Afriki so trije sobratje, dva sta Slovenca, govorita pa francosko. Ta inšpektorija ima okrog 180 sobratov. Magister novincev je čm. Ta sobrat je pravzaprav tisti, ki je nekako spodbudil zborovalce za ta načrt Afrike. V Angliji se pripravlja 11 Poljakov, prideta še dva, odpravili se bodo v Zambijo. V Angolo prihajajo misijonarji iz Latinske Amerike. Na Madagaskar bodo šli salezijanci iz sicilijanske, neapeljske, rimske in beneške inšpektorije, iz turinske pa bodo šli v Nigerijo. Nigerija je najbolj obljudena dežela v Afriki, semenišča so polna poklicev. Tukaj bo veliko misijskih poklicev za celo Afriko. Iz Genove bodo šli v Kamerun. Nove misijone smo odprli v Oceaniji, Samoju in Novi Gvineji.

Nekatere izrecno „misijske“ družbe imajo v misijonih tisoč, dva tisoč ali tri tisoč sobratov v misijonih, vseh salezijanskih misijonarjev pa je nad štiri tisoč, čeprav salezijanska družba ni izključno misijonska.

„Vrhovni predstojnik sem štiri leta in štiri mesece. Ena sama beseda je, ki prekaša vsa druga doživetja v tem času. Ta beseda je ‚Afrika‘. Bila je božja milost, da se je naša družba v času velike krize usmerila k ubogim v Afriki. Ta načrt uresničuje salezijanska družba s tisto velikodušnostjo in gorečnostjo, ki jo je poznal prvi čas naše družbe. Moram reči, da je kljub določenim pomanjkljivostim naša družba zdrava.“

Pripravil jz

25 LET V CELOVCU

Slovenski salezijanci vzgojitelji v Mohorjevem domu

Slovenska gimnazija v Celovcu slavi letos 25-letnico svojega obstoja. Istočasno so slovenski salezijanci začeli z vzgojnim delom v Mohorjevem dijaškem domu.

Prav je, da salezijansko družino in vse njene prijatelje seznanimo z začetki in razvojem te, za koroške Slovence tako važne ustanove. Če hočemo biti pravični, bomo lahko ugotovili tudi prispevek slovenskih salezijancev – don Boskovih sinov k umski, srčni in krščanski izobrazbi slovenske narodne manjšine na Koroškem.

Koroška pozna salezijance že vsaj od leta 1934, ko so se naselili in prevzeli upravo župnije Št. Rupert pri Celovcu. Med te nemško govoreče salezijance so v dveh obdobjih hoteli priti salezijanci iz Slovenije, da bi pomagali v dušnem pastirstvu za slovensko mladino. Prvi je bil poslan v Celovec Alojzij Kastelic, a ni dolgo vzdržal. Nasprotovanja nemško govorečih so bila tako velika, da se je vrnil v Slovenijo. Nato je poskusil Anton Luskar, bivši misijonar v Argentini. Tokrat je bilo ozračje že tako zasičeno z nacizmom, da je moral sredi noči skozi okno pobegniti in se vrniti v Jugoslavijo.

Ob koncu druge svetovne vojne je prišla na Koroško in tam ostala večja skupina salezijancev iz Slovenije: dr. Franc Cigan, Lojze Luskar, Silvo Mihelič, Ivan Matko, Alojzij Nemeč, Janez Rován, Janko Valjavec in Srečko Zamjen. Pozneje so se jim pridružili še nekateri drugi: Miško Brunec, Anton Cvetko, dr. Ciril Kump. Na Kamenu v Podjuni pri Škocjanu so 1946 ustanovili skupnost Sv. Hildegarde: nekateri so prevzeli delo na župnijah, drugi pa so misijonari-li po slovenskih in dvojezičnih župnijah Koroške.

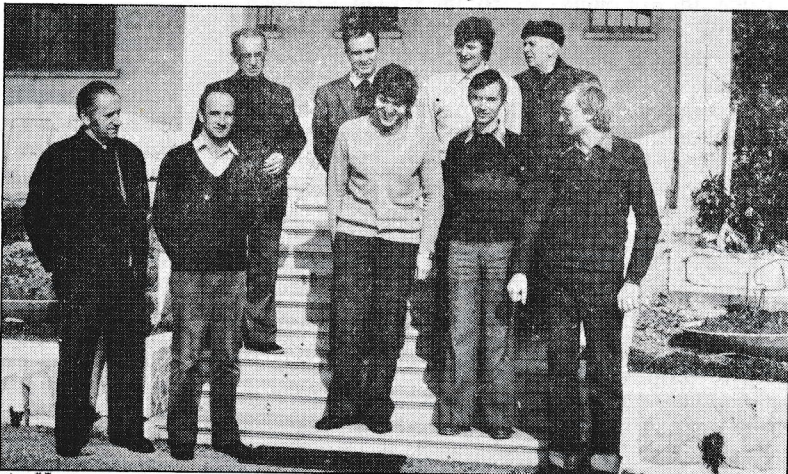
Odbor družbe sv. Mohorja je 1957. zaprosil salezijance na Kamenu, da bi prevzeli vzgojno vodstvo v dijaškem domu za dečke. Za to delo sta se odzvala duhovnika dr. Franc Cigan in Janez Rován. Prostori za dijaški dom so obsegali nekaj sob in hodnikov v Mohorjevi osrednji zgradbi na Viktringu Ringu 26. Kadar so se gojenci hoteli igrati, so morali na igrišče pet minut oddaljenega salezijanskega zavoda Vincentinum.

Prvo leto, v šolskem letu 1957/58 je bilo v dijaškem domu 57 dečkov. Za šolsko leto 1959/60 je število prijav naraslo na 103. Prostori v Mohorjevem domu so postali za dečke pretesni. Mohorjev odbor je zato odkupil zgradbo nekdanjega hotela „Trabesinger“, tedaj v posesti družine „Heimlinger“, na Velikovski cesti št. 5. V tem bivšem hotelu, ki je bil že takrat tako dotrajan, da so mogle biti usposobljene peči za ogrevanje samo v učilnicah, dočim so spalnice dečkov tudi sredi najhujše zime ostale nezakurjene, so našli dečki-dijaki slovenske gimnazije in salezijanci-vzgojitelji svoj novi dom. V njem so ostali 15 let, do začetka šolskega leta 1974/75.

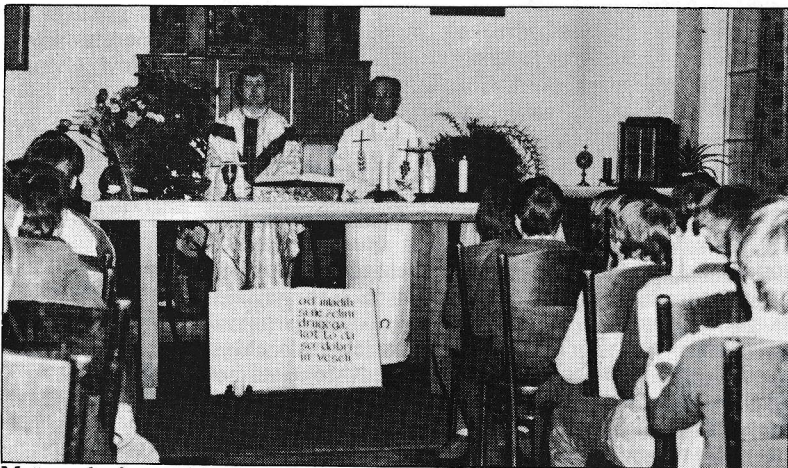
V teh petnajstih letih vzgojitelja dr. Cigan in Rován nista ostala sama. Prvi, ki jima je prišel na

pomoč leta 1959 je bil mlad duhovnik Ciril Kump, ki je prišel iz Peruja, in po opravljenem doktoratu postal profesor na slovenski gimnaziji. Iz Slovenije je prvi prišel pomagat vzgojiteljem leta 1964 klerik-asistent Franc Serec (zdaj župnik v Brestanici). Za njim so prišli še drugi kleriki-asistenti. Končno je leta 1970 prišel iz Slovenije prvi duhovnik Franc Vidic, ki je leta 1974 postal prvi ravnatelj novoustanovljene salezijanske skupnosti Sv. Cirila in Metoda v Mohorjevem dijaškem domu.

Stari hotel „Trabesinger“, zdaj dijaški dom, je pod težo let, posebno pa še pod življenjsko silo fantov vedno bolj hiral in tako dotrajal, da ni mogel biti več dostojno bivališče za dijake in salezijance.

A. Hočevár, J. Andolšek, Fr. Brečko, St. Maršič, V. Štrucelj, Št. Žerdin (ravnatelj), Fr. Vidic (vikar), A. Levstek, J. Rován

Mašno slavlje na don Boskov praznik letos

Vodstvo Mohorjeve družbe in salezijanci so iskali primernejše prostore. Nameravali so celo prenoviti stari hotel, če ne bi našli primernejših prostorov. Končno je celovška škofija dala v najem 3. in 4. nadstropje nekdanjega semenišča „Marijanišče“ na Velikovski cesti 36. Jeseni 1971 so se tja preselili prvi trije razredi, leta 1974 jeseni so prišli še večji fantje iz „Trabesingerja-Heimlingerja“. Tako so po 15 letih vsi fantje

Mohorjevih dijaških domov naši skupen dom, cela družina je zdaj štela 121 članov.

In še tale ugotovitev: V 25 letih je šlo skozi Mohorjev dijaški dom približno 670 fantov v starosti od 10 do 19 let. Veliko od teh je maturiralo na slovenski gimnaziji in so si pozneje z višjimi študiji pridobili akademske naslove. Danes so v najrazličnejših poklicih na Koroškem ali po Avstriji, deset je

tudi duhovnikov.

V tem četrtsotletju se je v Mohorjevem dijaškem domu zvrstilo vsaj 25 salezijancev-vzgojiteljev. Letos jih deluje v dijaškem domu devet (lahko nas vidite na fotografiji). Salezijanci smo ponosni na vse bivše domovce, ki so rasli v Mohorjevem dijaškem domu in so danes s svojim življenjem in delom v čast koroški slovenski manjšini in don Boskovim vzgojnim načelom. Št. Z.

VZGAJAJMO KAKOR DON BOSKO

Gojitev medčloveških odnosov

Don Bosko je pričel svoje vzgojno delo na začetku industrijske dobe. Značilno za industrijsko dobo je gosta naseljenost prebivalstva v določenih območjih in tesno sožitje ljudi v tovarnah, uradih in mestnih naseljih. Ljudje se skoraj bi rekli „dotikajo“ med seboj, kot se to vidi na športnih stadionih in kinodvoranah in se med seboj „stiskajo“ po barih in gostiščih.

Na vseh teh krajih pridejo skupaj ljudje, ki se dostikrat sploh ne poznajo ali pa le malo. Če kdo ni nadvse previden in človeško pazljiv, kaj lahko pride do spora in obračunavanja, češ da so mu krate pravice.

Človeška občutljivost se je poleg gneče, ki jo srečujemo v javnih prevoznih sredstvih, ob izhodu iz zabavišč in tovarn še povečala zaradi poudarjanja človekovega dostojanstva in njegovih neodtujljivih pravic. Seveda hoče imeti pravico do vsega velikega in lepega najprej sam zase in se sploh ne zaveda, da o vseh teh rečeh govorimo zato, da bi bili bolj pozorni do drugih.

Nekoč so ljudje živeli na vasi. Tudi mali Janezek Bosko je preživel svoja otroška leta na kmetiji. Prišli so skupaj skoraj z vedno istimi ljudmi. Med tednom so živeli skupaj z maloštevilnimi družinskimi člani in sosedji. Le ob nedeljah in praznikih je bilo nekoliko več gneče, ko so šli v cerkev. Takrat je bilo lahko primerno in ustrezno z vsemi ravnati. Vsak je drugega poznal in glede na njegove lastnosti in navade z njim ravnal.

Vendar je tudi Janezek Bosko imel v svoji družini velike težave. Imel je polbrata Antona, ki se je smatral za gospodarja po zgodnji

smrti svojega očima. Ker je bil prepričan, da bo posestvo pripadlo njemu, je svoja polbrata, zlasti Janezka, kar naprej tiral k delu na polju. Janezek, ki se je pripravljal na čisto drugačno poslanstvo, je hotel študirati. Prav študij je bil vzrok za pogoste nevšečne dogodke, ki jih je morala urejevati mati Marjeta.

Mogoče je prav ta družinski „problem“ oblastiteljnega polbrata, ki zahteva, da morajo vsi od zore do mraka delati za domačijo, bil šola za Janezkovo sposobnost uglajevanja medsebojnih odnosov. Skoraj ni bilo dneva, ko se polbrata ne bi skregala. Edini priznani razsodnik je bila mati Marjeta. Ona je znala dati prav Antonu in zadovoljiti Janezka. Kako je mogla to storiti pri tako primitivnem človeku kot je bil Anton, je bila prava umetnost. In te umetnosti se je Janezek naučil od svoje matere.

Kot vzgojitelj don Bosko ni rad govoril o lepoti in vzvišenosti krščanske ljubezni, temveč je mnogo bolj poudarjal potrpežljivost, uvidevnost, popustljivost, ljubeznivost in dobrohotnost. Ljubezen je nekaj prevelikega in ne more biti naravnosten cilj vzgoje. To je kot predmet, ki ga zaradi svoje velikosti ne moreš nikjer prijati. Če pa govoriš o potrpljenju, če ti kdo stopi na nogo, te spodrine, vzame večji kos kruha, govori, ko so se ga že vsi naveličali i. p., te vsak razume in kaj mu je storiti.

V tem je bil sv. Janez Bosko sam najboljši zgled. Po naravi je bil koleričnega temperamenta in s tem nagnjen k nasilnosti in jezi. Toda po zgledu sv. Frančiška Saleškega je svoj temperament ugladil in

obrzdal do take meje, da je bila zanj značilna ljubeznivost, prijaznost, sposobnost za prepričevanje in dogovarjanje.

Toda tudi krščanska ljubezen je imela svoje mesto. To se je kazalo zlasti v obzirnosti pri igri. Don Bosko je zahteval od svojih gojencev, da so se med odmori igrali. Če ni bilo zares tehtnega vzroka, so morali vsi igrati. Poleg tega je umni vzgojitelj zahteval, da so v igro vložili vse zanimanje in zavzetost. To je nujno vodilo k telesnim in moralnim trčenjem: eden je trdil eno, drugi drugo. V ognju navdušenosti je vsak pripisoval sebi, da ima prav. Tu je bila priložnost za vežbanje medčloveških odnosov, ko kdo kljub prepričanju da ima prav in da je pravica na njegovi strani, zna popustiti in odstopiti od svojega mnenja.

Pa tudi zunanja uglajenost in govorna spretnost je bila don Bosku silno pri srcu. V ta namen je gojil teater. V gledališki vlogi se je treba znati živeti v drugega. Treba je pustiti samega sebe in misliti, govoriti, čutiti in se vesti tako kakor se vede tisti, ki ima misli, kot jih napoveduje besedilo. Teater je za don Boska predvsem vežbanje svojih gojencev v sposobnost podživljenja v druge in šele potem vir razvedrila in veselja za gojence.

Uglajenost v vedenju odpira človeku možnost za vstop v družbo. Robovski navadno nimajo dostopa v višjo družbo. Toda v višji družbi se odločajo pomembne stvari. Kdor hoče soodločati, mora biti uglajenega vedenja. Tako vedenje pa omogoča boljše in bolj človeške medsebojne odnose.

Valter Dermota

MISIJONSKI SVET

Na rdečih ozarrah

Na Daljnem Vzhodu je le še majhen košček britanske kolonialne oblasti — na površini 1013 kvadratnih kilometrov. To je slovit Hongkong, britanska kronska kolonija od leta 1842, na južni obali Kitajske. Obsega otok Hongkong, polotok Kaulun in del njegovega zaledja.

Izgovorite to ime pred misijonarjem Majcenom, poplašal vas bo z iskrenim nasmehom, zahvalil se vam bo po kitajsko, in čeprav ga ne boste razumeli, boste doumeli, kako globoko je to srce zakoreninjeno v tistem narodu na Daljnem Vzhodu. O veselju in trpljenju vam bo pripovedoval, o Kerecu in Gederju, Pavlinu, Bogadeku — o slovenskih in kitajskih sobratih. Nedavno ga je obiskal kitajski salezijanec iz Hongkonga Franciskus Tse, njegov gojenec. To je bil zanj dogodek, kakor bi prinesel s seboj kitajsko sonce, ljudi, njegove ljudi, riž in talisman z grobov njegovih trpečih bratov na Daljnem Vzhodu. Prava paša so bile kitajske revije v znakih, ki mu jih je Tse prinesel. Iz njih mi je pripovedoval najnovejše dogodke, ob njih obujal spomine in „bruhal“ svojo globoko vero.

Most Low povezuje Hongkong z veliko Kitajsko. Peš ga je prehodilo že toliko ljudi, toliko misijonarjev, med njimi tudi Kerec, sestra Geder, jaz... Ko smo se s tistega mosta še zadnjič ozrli na drago Kitajsko, nam je bilo neznanško hudo. Vsak jo je nosil v srcu. Kdor je bil kdaj med tistim ljudstvom, ga več ne pozabi. Na tem mostu se je novembra 1980 znašel tudi kvantunski škof Tang, ki so ga Kitajci po 22 letih izpustili iz ječe. Ko sem ga v letu 1951 obiskal v Kantonu, mi je dejal: „Nikamor ne grem, ostal bom tukaj, moram in hočem. Molite zame, da bi mučeništvo, ki me morda čaka, ali celo smrt, dobro prestal.“ V letu 1958 je ta „sovražnik ljudstva“ (ki nikomur lasu ni skrivil) moral v samico, ječo, ki je trajala 22 let. Ko je v novembru 1980 stopil na most Low, je bil brez vseh dokumentov. Za to sta zvedela jezuitski provincial in generalni vikar iz Hongkonga — in vse uredila. Tse pravi: „Čez most je prišel veder, miren, zbran,

kot človek, ki je nenehno intimno združen z Bogom. Bil je preprost kot otrok in — neveden, kaj se v svetu dogaja. Ponovno je moral vse spoznavati. Toda o svojem trpljenju na Kitajskem, v ječi, ni nikdar govoril. Nekoč je študiral humanistične in filozofske vede v Španiji, na Portugalskem, teologijo pa v Šanghaju — zdaj mu je že to bilo nekoliko tuje. Govoril je, da ni prišel v naš svobodni svet na kakšen uradni obisk kot škof, preprosto je prišel obiskat svoje domače. Polagoma je začel maševati, ljudje so množično prihajali k njegovim mašam ter ga začeli občudovati, v njem so videli junaka katoliške vere, žrtev politične propagande proti Cerkvi v zadnjih 30 letih. S svojo kvantunsko govorico je bil med svojimi — domač.“

Papež Janez Pavel II. ga je počastil za njegov zlati jubilej redovniškega življenja, kardinala Casarolija je papež osebno poslal, da obišče škofa Tanga v Hongkongu, konec aprila 1981 pa ga je papež sprejel v Vatikanu. V pogovorih se je pokazala Tangova velika ljubezen do kitajske Cerkve in domovine.

„V 22 letih se je katoliška vera močno zakoreninila v mojem srcu,“ je Tangovo misel razkrival Tse. „Duh ljubezni je tisti, ki utrjuje človeku vero. Kako je bilo v ječi? Kakšno je bilo tisto trpljenje? Dovolj veliko, da sem spoznal edino in največjo modrost: v življenju biti preprost. Še malo nimam

namena pisati o trpljenju v ječi. Ko bom ozdravil, bi se rad vrnil nazaj v Guanzhow. Edina moja želja je, utrditi moje kitajske kristjane v veri. Na Kitajskem je samo ENA Cerkev, le poti k veri so različne. Ne moremo govoriti o kakšni progresivni Cerkvi, ali narodu, govornimo lahko kvečjemu o nekem „domoljubnem“ združenju. Razlog needinosti pa so tri točke domoljubnega (ali progresističnega) društva: Samouprava, samovzdrževanje, neodvisno oznanjevanje. Tri neodvisnosti torej. Njihov namen je „udomačiti“ ali „pokitajčiti“ katoliško Cerkev. Upam, da bo prej ali slej prišlo do neke poravnave. Gotovo pa je veliko veselje katoliške Cerkve, da so se cerkve na Kitajskem znova odprle, začelo se je svobodnejše obdobje za Cerkev.“

Tang zdaj živi v svobodnem Hongkongu. Ni mu bilo dano, da bi se vrnil v Guanzhow (dahne težko misel misijonar Majcen). Vrnitev mu ni preprečila pekinška oblast, temveč krajevni kristjani progresističnega združenja, ki so si Tangov obisk pri papežu po svoje razlagali. Izvolili so si novega kantunškega škofa, ki so jim ga tudi Oblasti odobrile, nakar je bil tudi posvečen. Škof Tang čaka, kdaj se bodo razmere izboljšale. V juniju letos bo posvetil v duhovnika enega salezijanskega bogoslovca.

„Po Maocetungovi smrti 1976 so Kitajci začeli proučevati zahodno tehnologijo,“ odčitava Majcen kitajske znake, potem pa pribija svojo misel, „vero in Cerkev pa skušajo zatreti. Napredek pa je vendarle, ko jim Biblija ni več knjiga vraževerstev in so prepriča-

Nekdanji misijonarji na Kitajskem obujajo spomine. Vsak obisk z Daljnega Vzhoda je zanje dogodek leta.

nja, da je dobro, če se Kitajec pogloblja v to knjigo z zgodovinskega in znanstvenega vidika, saj gre vendar za knjigo, ki je imela tako mogočen vpliv na evropsko in ameriško kulturo.“

Franciscus Tse spremlja tudi kitajske revije in čeprav govori o „mrtvi Cerkvi na Kitajskem“, bere včasih presenečen izjave, ki zbuja jo upanje: „O misijonarjih pišejo zdaj drugače kot so nekoč. O jezuitih denimo. Prišli da so na Kitajsko 1550 s portugalskimi kapitalisti in kolonialisti. Takoj so začeli študirati kitajski jezik, Konfucijevo kulturo, začeli so učiti zakonodajo, astronomijo, fiziko in druge evropske vede. V kitajski jezik so prevedli religiozne in znanstvene knjige. Oblasti so njihovo delo legalizirale, jim dale vso podporo. Xu Guang Qi iz znamenite Minove dinastije je dejal, da moramo delo jezuitov smatrati za zelo napredno in konstruktivno.“

Arheologi so odkrili kamen v pokrajini Sian. Po napisu, ki je vanj vklesan, sklepajo, da je bila katoliška vera na Kitajskem že v letih 635 in 781. V 13. in 14. stoletju pa so na Kitajsko prišli frančiškani, ki pa so evangelij oznanjali Mongolom in ne Kitajcem.

„Kot bi bili vsi misijonarji, ki so kdaj z Evrope ali od drugod prišli na Kitajsko, kot je bil jezuitski pater Matej Ricci,“ odkriva smisel kitajskih znakov Tse, „potem bi gotovo Cerkev v tem delu sveta ne pretrpela toliko, kot je morala. Sedanja Kitajska odkriva pomembno vlogo tega misijonarja v svoji zgodovini. Pred 400 leti je prišel na kitajska tla, dobil je posebno dovoljenje za bivanje, bil je učen in svet mož, krstil nad 2000 Kitajcev. Ko je umrl, so ga tedanje kitajske oblasti pokopale po kraljevskem obredu na posebnem prostoru, kjer so pozneje zgradili pagodo. Istočasno je bila razglašena jezuitska družba kot državno veljavna oblika združenja.“

Revija protestantskih progresivov „Tian Feng“, ki jo ima Tse v rokah, in v katero se bo Majcen poglobljaj v teh dneh, govori predvsem o treh neodvisnostih protestantske Cerkve na Kitajskem. Nekje je zapisano, da je osnovna tragedija Cerkve v preteklosti, ker je podpirala kapitalizem. Doumeti je treba znamenje časa, sprejeti socialistično ideologijo ter pokristjaniti marksizem.

„Kitajci so gledali na prote-

Franc Tse je kitajski salezijanec, rojen v letu 1937 v Kvantunu, kjer je misijonaril slovenski duhovnik Jože Kerec. Od leta 1974 je Tse ravnatelj velike tehnične šole v Hongkongu, sedaj pa je na drugem dopolnjevalnem oblikovanju v Rimu. Ko se bo vrnil, bo prevzel vodstvo šole sv. Alojzija, ki šteje 6000 gojencev dnevne in večerne šole. Nedavno je obiskal svojega nekdanjega vzgojitelja in dobrega prijatelja v Ljubljani na Rakovniku Andreja Majcena.

stantsko vero kot na nekaj tujega – je pripovedoval ob svojem obisku Hongkongu protestantski škof Ting iz Naninga. Potrebno je bilo, je dejal, da tudi protestantska Cerkev razglasi tri neodvisnosti, ki določajo narodno Cerkev, da se inkultivira v kitajski narod. To je bila edina pot, po kateri je bilo mogoče prodreti v kitajsko miselnost in zajezi toliko psovok, ki so šle na račun protestantske vere... Škof Ting je bil zelo previden v svojih izjavah, raje je poslušal kot odgovarjal, v svojih držah pa je bil zelo miren, preprost, veder... Pastor Hung (ga citira Tse) je dejal: „Ne razpravljamo o filozofskih vprašanjih, temveč le o tem, kar zadeva našo vero, in storimo, kar je v danih okoliščinah možno... Priznati moramo, da so razmere na Kitajskem veliko ugodnejše za Cerkev sedaj in mi hočemo živeti svoje krščanstvo v marksistični Kitajski.“

V preteklosti so tudi kitajske Cerkev „nadzorovale zunanje politične sile“, tako je bilo pred osvoboditvijo 143 škofij in prefektur, škofov domačinov pa le 20. Katoliška Cerkev se je na Kitajskem začela razširjati od leta 1582, šele po več kot sto letih je prvi škof domačin, potem pa je spet preteklo 200 let, ko je bilo posvečenih šest škofov domačinov in še ti so prejeli v upravo kakšne

zakotne škofije. „To nas je hudo bolelo,“ posreduje Tse misel podpisnika članka. „Sedaj se je spet pokazala možnost neodvisnosti kitajske Cerkve. Ne bomo posegali v preteklost, toda v tem trenutku hočemo služiti Cerkvi in narodu, hočemo biti blagoslov za našo družbo. Resnici na ljubo, v zadnjem stoletju je bilo bore malo misijonarjev, ki bi hoteli prispevati k modernizaciji Kitajske – v znanosti, tehnologiji, organizaciji...“ Revija „Tripodium“, ki izhaja v Hongkongu in jo Tse in Majcen prebirata, zagovarja skrb krajevne Cerkve za vesoljno Cerkev. „Ko je posvečen krajevni škof, prevzema skupaj z vsemi škofi odgovorno vlogo za vso Cerkev. Ko papež Pavel VI. govori o evangelizaciji modernega sveta, poudarja, da krajevna Cerkev duhovno bogati vesoljno, zato mora biti prva odprta za potrebe vesoljne. Zato je potrebno imeti nenehne stike s katoličani v Hongkongu, Macau in Tajvanu in drugih deželah. Potreben je nenehni dialog, med seboj se je treba pogovarjati, sporazumevati, treba se je spoštovati. Izogibati se je treba prelahkim kompromisom, saj se ne moremo izneveriti osnovnim načelom krščanstva. Moliti moramo, da bi bili ENO z vsemi kristjani in nekristjani, moliti tako, kakor je molil Jezus pri zadnji večerji.“

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Ob 50-letnici smrti ustanovitelja Filipa Rinaldija

Pol stoletja je preteklo 5. decembra 1981 od smrti božjega služabnika Filipa Rinaldija (1931). Njegova svetost vedno bolj vstaja iz pozabe. Eden najvidnejših sadov njegove apostolske ljubezni pa je ustanovevitev „Don Boskovih prostovoljk“, laikinj, ki živijo in delajo v svetu v don Boskovem duhu in slogu in obenem v popolni posvetitvi Bogu.

Izvir te ustanove nahajamo že v prvih don Boskovih konstitucijah. V njih govori o „zunanjem salezijancu“, o „krščanski zvezi“ tistih dobrih kristjanov, „ki bi se želeli zapreti v samostan, toda zaradi starosti, zdravja ali položaja ali zaradi ovir niso mogli uresničiti svoje želje“. „Vsi ti morejo živeti tudi sredi svojih opravil, v svoji družini, tako da bodo enako kori-

stni, kakor če bi živeli v redovni skupnosti.“ „Ta salezijanska zveza bi se lahko imenovala nekak tretji red s to razliko od starih tretjih redov, da se v njej člani posvečajo z dejavnim življenjem, namesto z molitvijo...“

Don Boskova zamisel tedaj še ni dozorela. Kongregacija za redovnike mu je črtala iz konstitucij člene o tej „krščanski zvezi“ (1874).

Zamisel je pričlenjal uresničevati njegov drugi naslednik Filip Rinaldi. Kot duhovni vodja deklet v oratoriju Hčera Marije Pomočnice, je 20. maja 1917 ustanovil prvo jedro 3 mladih „Marijinih hčera“, ki zdaj obsega ustanovo 700 Don Boskovih prostovoljk, ustanove, ki jo je potrdila Cerkev kot svetno ustanovo leta 1978.

Zasnova ustanove je imela tele črte:

ideal: biti „popolna redovnica“, s pričevanjem krščanskega življenja v svetu kot pomožne sodelavke Hčera Marije Pomočnice.

Ta zasnova je v teku 30 let dobila jasnejše laiške poudarke, čeprav je v polnosti ostala posvetitev Bogu s tremi obljubami čistosti, ubožstva in pokorščine v skladu z življenjem v svetu. Jasna je bila že tedaj zamisel, naj se članice te ustanove v ničemer ne razlikujejo po svoji zunanosti od ljudi, ki živijo in delajo v svetu, in naj se ne izjavljajo o svojem posvečenem poklicu, da bi lažje delovale v vsakem okolju.

Po pravici smatrajo zato Don Boskove prostovoljke Filipa Rinaldija za svojega ustanovitelja.

DON BOSKO IN MARIJA POMOČNICA

Pobožne vaje v religioznem ozračju

1. Eno so pobožne vaje, drugo je religiozno ozračje

Dostikrat vstopimo v kako premožnejšo družino in vidimo bogato in rekli bi celo razkošno knjižnico. Na knjižnih stojalih dobimo vse kar je najboljšega in najbolj naprednega v literaturi, znanstveni in poljudno znanstveni literaturi. Če potem vprašamo, kdo bere ali celo študira te knjige ugotovimo, da nihče. Knjige imajo zato, ker se za premožno družino to spodobi. Knjige, to je pripomoček literarnega in znanstvenega oblikovanja imajo, ni pa v tej družini literarnega in znanstvenega vzdušja in mišljenja. „Srce“ članov te družine je pri pridobitništvu, dobrem zaslužku in družabnem ugledu.

Tako lahko vstopimo tudi v tako imenovano „krščansko“ družino, kjer se opravljajo tradicionalne molitve pred jedjo in po jedi, rožni venec, obisk nedeljske maše, molitev angelgospodov trikrat na dan in podobno. Cel niz pobožnih vaj. Če pa potem člane te družine srečujemo v javnem in poklicnem življenju vidimo, da od njihovega krščanskega življenja v družini ne ostane čisto nič in so v poklicnem

in javnem življenju kakor drugi ljudje, ki nimajo s krščanstvom nobenega stika. Tako stanje lahko ugotavljamo še danes, v prejšnjih časih pa je bilo to nekaj splošnega: kristjani so opravljali mnogo pobožnih vaj, pravega religioznega in verskega življenja pa ni bilo.

2. Pri Boskovih so krščansko živeli

Pri Boskovih v Becchijih so mnogo molili. Istočasno pa izvrševanje tolikernih pobožnih vaj ni bilo omejeno na življenje v družini, temveč je religiozni duh preveval vse dejanje in nehanje tako očeta Mihaela kakor matere Marjete in stare matere Marije. Dnevni rožni venec, angelgospodov, molitev za umrle, nedeljska služba božja, pobožnost k angelu varuhu so bili izraz globokega verskega doživljanja, brez katerih družina Boskovih tudi v času najhujšega pritiska dela kot npr. ob žetvi ali trgatvi ni mogla živeti. Pustili so vse drugo prej kot pobožne vaje. Pa ne zaradi navezanosti na pobožne vaje, temveč zaradi religiozne potrebe živeti v povezavi z Bogom. Kakor v telesnem življenju še v tako velikih skrbeh, težavah in nalogah ne

opustimo dihanja, češ da smo zaposleni do take mere, da niti dihati nimamo več časa, tako Boskovi v sredi najhujšega dela niso nikdar opustili molitve.

3. Bila je to lepa in srečna družina

Boskovi niso bili premožni. Bili so pa pridni in delavoljni. V skromnih razmerah jim je šlo dobro. Imeli so vse potrebno za življenje, saj sta bila oče in mati sposobna za delo in sta v delu našla svoje zadoščenje.

Oče in mati sta se rada imela in sta živela v zglednem krščanskem zakonu. Zadovoljstvo, ki sta ga občutila zaradi medsebojnega spoštovanja in ljubezni se je širilo čez vso družino. Otroci so se čutili srečne in zadovoljne ob tako močnih starših in gotovosti družinske sreče. Telesni napor in vsakdanje delo sta bila samo izraz medsebojne skrbi drug za drugega v službi Boga in svojih otrok.

4. Molitev kot izraz družinske sreče

Boskovi so živeli iz Boga in vere. Rojstvo otrok, potek letnih časov z oranjem zemlje, sejanjem

FRANC STRITAR st.

O rajnem očetu salezijanskega duhovnika Franca Stritarja je mogoče povedati veliko lepega. Spomin na tako dobrega očeta je domačim prav gotovo v tolažbo in spodbudo.

Že 13-leten je kot fantič odšel iskati delo in zaslužek k svojemu stricu v Minesotto v daljno Ameriko. Po 12 letih se je vrnil v domovino. Izkazal se je do kraja pošten in izredno delaven.

Druga velika odlika je ta, da je bil globoko veren kristjan. Svete maše ni nikoli opustil po lastni krivdi. Rad in za ceno precejšnjih žrtev se je udeleževal nedeljske božje službe celo v težkih časih vojne, ko tega ni mogel storiti v domači farni cerkvi. S svojim 14-letnim sinom Francem je hodil v precej oddaljene sosednje cerkve, da je lahko bil pri maši.

Svoje krščanstvo je gojil z vsakdanjo molitvijo rožnega venca v družini, tudi poleti ob napornem in mnogem delu. Kletve ni bilo slišati iz njegovih ust. Težkih trenutkov v njegovem življenju ni bilo malo, ki bi ga lahko spravili v kak izbruh. Zelo je cenil zakramentalno življenje. Pogosto je hodil k spovedi in prejemal sveto obhajilo.

Po svojem značaju je bil spravljen in tudi druge je znal v prepirih spodbujati k spravljenosti. Če je kdaj šlo zaradi zemlje, so ga večkrat slišali: „Nič ne bomo vzeli s seboj, dovolj nam je bo za dva metra dolžine in pol metra širine.“

Svoje krščanstvo je pričeval najprej družini, zlasti svojim otrokom, potem pa vsakemu, ki je prišel v stik z njim. Vsakemu je dal lep pogled krščanskega življenja.

Krščanska modrost ga je označevala v vsem in ga naravnavala po poti resničnega in dobrega, od vidnih do nevidnih in večnih dobrin. V veri je znal zreti in sprejemati skrivnost božjih načrtov.

Rajni oče Franc se je rodil 8. oktobra 1899 v Malih Laščah, z družino pa je živel na Prhajevev v isti župniji Velike Lašče. Umril je 11. maja 1982 v Ljubljani. Na pogrebu v Velikih Laščah so se od njega poslovili s somaševanjem, ki ga je vodil salezijanski inspektor Rudi Borštnik, Hčere Marije Pomocnice in sorodniki s prijatelji in znanci.

R. B.

in saditvijo, rastjo in dozorevanjem, žetvijo in trgatvijo zlasti pa še reja in prirastek živine so bili del velikega življenjskega toka, katerega družinski člani dodajali svoje prispevke, glavni delavec in vodja vsega pa je bil Bog. Zato je imel Bog glavno besedo in prvo mesto v Boskovi družini. To je prišlo do izraza v družinski molitvi.

Različne oblike molitve v pobožnih vajah niso bile namen in cilj družinske pobožnosti, temveč slaboten znak notranjega razpoloženja očeta in matere do Boga in svete Jezusove matere Marije. Če ne bi bilo rožnega venca, angelgospodov, litanij in molitve za mrtve, bi si oni poiskali druge načine izražanja svojega verskega doživljanja.

Na poseben način so gojili božjo besedo, ki so jo ob nedeljah in praznikih slišali pri službi božji. Svetega pisma in drugih pobožnih knjig sicer niso brali, ker so bili neuki in niso nikdar hodili v šolo, toda spomin so imeli tako izurjen, da so si zapomnili na pamet cele odlomke iz nedeljske pridige, zlasti še pobožne zglede iz krščanskega življenja.

Janezek je tako od vsega začetka izkusil pristno krščansko življenje in se pustil oblikovati od verskega ozračja v družini. Duša malega otroka je kakor vinski sod: sod ohrani vse do konca vonj po tisti tekočini, ki so jo prvič vili vanj. Janezek je vse življenje nosil v sebi duha pristnega krščanskega življenja, ki ga je sprejemal vase prvi dve leti svojega življenja.

5. Ljubezen in molitev

Pri Boskovich so skušali izvrševati glavno zapoved ljubezni: ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in dušo, svojega bližnjega pa kakor samega sebe. To je bila osnova njihovega življenja. Pobožnost je bila samo posledica krščanske ljubezni do Boga in bližnjega, zlasti do družinski članov. Pobožne vaje, ki so bile takrat v navadi so kakor naravni cvet rasle iz teh dveh osnov. Pri tem so bili vsi skupaj izredno srečni: bili so zdravi in delavni, Bog je blagoslavljal njihov zakon in njihovo prizadevanje za zemeljske dobrine.

Valter Dermota

IZ DRUŽINE MOLIVCEV ZA POKLICE

V preteklem letu smo molili za nove duhovne poklice v Cerkvi na Slovenskem. Posamezne škofije in redovne družine smo razdelili po mesecih in kadar je katera škofija ali redovna družina prišla na vrsto, da smo molili za njihove nove poklice, smo jih tudi obvestili. Mnogi so se nam tudi zahvalili.

Za potrebe mariborske škofije smo molili v novembru in mariborski škof g. dr. Kramberger je poslal tole zahvalo: „Iskreno se Vam zahvaljujem za Vas dopis „Molitveni namen za duhovne poklice – november 1981“. Želim, da bi vaša spodbuda obrodila bogate sadove. Moja vsakdanja osebna molitev je molitev za svetost duhovnikov in za nove duhovne poklice.“

Predstojnik Jezuitske družbe pa nam piše: „Prav lepo se vam zahvaljujem za vaše prijazno sporočilo o molitvi za nove redovniške poklice v naših skupnostih! Bog vam povrne za vaše prizadevanje in

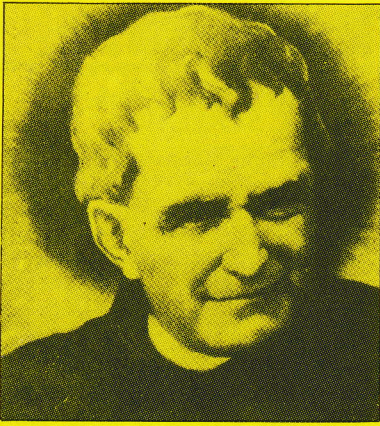
za vse molitve! Rad se bom osebno pridružil tej vaši molitveni akciji in jo priporočil tudi sobratom...“

Predstojnica Marijinih bolniških sester pa se takole zahvaljuje: „Hvala za pismo. Gospod naj blagoslovi vaše prizadevanje in usliši molitve plemenitih duš, ki prosijo za nove duhovne poklice...“

Z veseljem vam lahko povemo, da se vsak dan priglašajo novi molivci, ki z velikim veseljem obljublajo, da bodo vsak dan molili v ta namen. Tako nam sporoča ena izmed novih molivk: „Za duhovne poklice molim že od otroških let, toda zavest, da sem povezana v „družinski skupnosti molivcev“, mi daje nekak nov polet...“

Pridruži se nam tudi ti, ki bereš te vrstice in takoj nas bo več, ki bomo prosili „Gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev...“

J. P.

ALI GA POZNATE ?

Črlice iz don Boskovega življenja

Sanje s pečatom prihodnosti

Po naročilu papeža Pija IX. je don Bosko zapisal v svojih Spominih:

Ko mi je bilo devet let, sem imel sanje, ki so se mi globoko vtisnile v spomin za vse življenje. V sanjah se mi je zdelo, da sem bil blizu doma, na precej obširnem dvorišču, na njem pa je bila množica dečkov, ki so se igrali. Nekateri so se smejali nemalokateri pa so preklinjali. Ko sem zaslišal kletve, sem se takoj pognal mednje in jih hotel prisiliti k molku s kričanjem in pestmi.

Tisti hip se je prikazal častitljiv mož v prelepi obleki. Obličje se mu je tako svetilo, da mi je jemal vid. Poklical me je po imenu in mi dejal:

Te tvoje prijatelje si boš moral pridobiti s krotkostjo in ljubeznijo ne pa s pretepanjem. Takoj jim govori o grdobiji greha in o dragocenosti kreposti.

Ves zmeden in prestrašen sem mu odgovoril, da sem reven in neuk. Prav tedaj so se dečki nehali pretepati in razgrajati in se zgmili okrog častitljivega moža. Sam nisem vedel kaj, sem dejal:

Kdo ste vi, ki mi ukazujete nemogoče stvari?

Prav zato, ker se ti zdijo nemogoče, jih boš moral napraviti mogoče s pokorščino in znanjem.

Kako bom prišel do znanja?

Dal ti bom učiteljico. Pod njenim vodstvom boš postal moder.

Toda, kdo vas ste vi?

Sin sem tiste, ki te je tvoja mati naučila pozdravljati trikrat na dan. Po mojem imenu vprašaj mojo Mater.

Tisti hip sem poleg njega opazil veličastno ženo, oblečeno v plašč, ki se je svetil ko sonce. Zaznal je, da sem zmeden, zato mi je pomignil naj se mu približam in me dobrohotno prijel za roko:

Poglej! — je dejal.

Pogledal sem in videl, da so dečki izginili, namesto njih pa so bili kozlički, psi, mački, medvedje in še številne druge živali.

Vidiš, tole je tvoje delovno področje. Postati boš moral ponižen, močan in krepak. Kar boš videl, da se bo v tem trenutku zgodilo s temi živalmi, boš moral storiti z mojimi sinovi.

Obrnil sem se in glej: namesto podivjanih živali so se prikazali krotki jagenjčki. Poskakovali so in tekali okrog meketaje, kakor bi hoteli pozdraviti veličastnega moža in čudovito gospo.

Še vedno v sanjah sem tedaj zajokal in prosil Gospo naj mi vse jasno razloži, ker nisem vedel, kaj naj vse to pomeni.

Tedaj mi je položila roko na glavo in rekla:

Ko bo prišel čas, boš vse razumel.

Komaj je povedala te besede, me je neki šum prebudil, in prikazen je izginila. Ves sem bil zmeden. Imel sem vtis, da me boljše roke od pretepanja in da mi obraz žari od klofut, ki so mi jih prisolili potepini.

Zjutraj sem sanje pripovedoval najprej bratoma, ki sta se mi smejala, potem materi in babici. Vsakdo od njih je podal svojo

razlago: „Postal boš ovčji pastir“, je dejal Jože. „Poglavar razbojnikov boš“, je zlobno odvrnil Tone. Moja mati je rekla: „Bog ve, če ne boš postal duhovnik.“ Babica pa je sklenila ugibanje z izjavo: „Sanje so prazne marnje.“

Menil sem, da ima babica prav. Vseeno mi sanje niso hotele iti iz spomina.

Vsa prihodnja leta so bila močno zaznamovana s temi sanjami. Mati Marjeta je spoznala (pa tudi Janez je kmalu spoznal), da so sanje nakazovale neko pot.

180 strani spominov

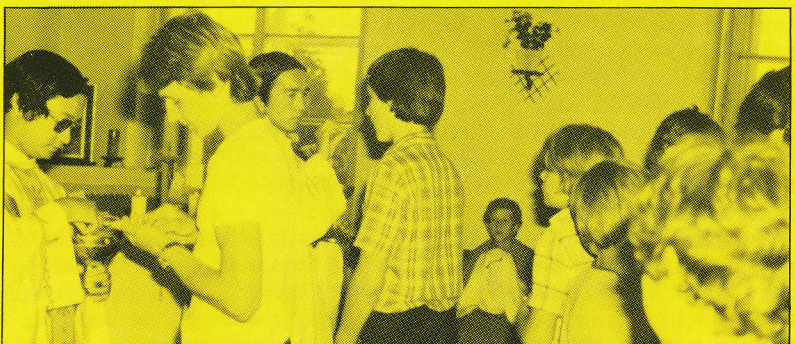
Pri 58 letih si skoro nihče ne zapomni tega, kar se je zgodilo pet let poprej. Skoro vsi pa se spominjajo, kakor če bi bilo večeraj, svojih devet, enajst, petnajst let. Še čutiš na kolenih hrapavo skorjo dreves, po katerih si plezal. Zdi se ti kakor bi bilo večeraj, da si pobožal topli kožuh psa, ki se je podil za tabo v tekmovanju z njim.

Na papežev ukaz je don Bosko pri 58 letih zapisal pripoved svojih prvih desetletij. S svojim spominom tako podobnim filmski kameri (malo „logični“, a zelo „vizivni“) je napolnil tri velike zvezke (180 strani). Z datumi je naredil precej zmede, toda dogodki, spomini, podrobnosti so nadvse sveži in živi.

Pri enajsti vrsti je pripomnil: „Pišem za moje drage sinove salezijance, toda jim prepovedujem, da bi to objavili bodisi pred mojo smrtjo ali po njej.“ Te besede je podčrtal.

Salezijanci so po 73 letih prekršili njegovo naročilo, potem ko so sklenili dolgoletno razpravljanje o vprašanju obveznosti v vesti. Žato moremo danes na podlagi tistih zvezkov Spominov v podrobnostih odkrivati dogajanja tega fantkmetiča, Janeza Boska.

T. Bosco — stk

Filipinska salezijanca delita obhajilo v Mohorjevem domu v Celovcu